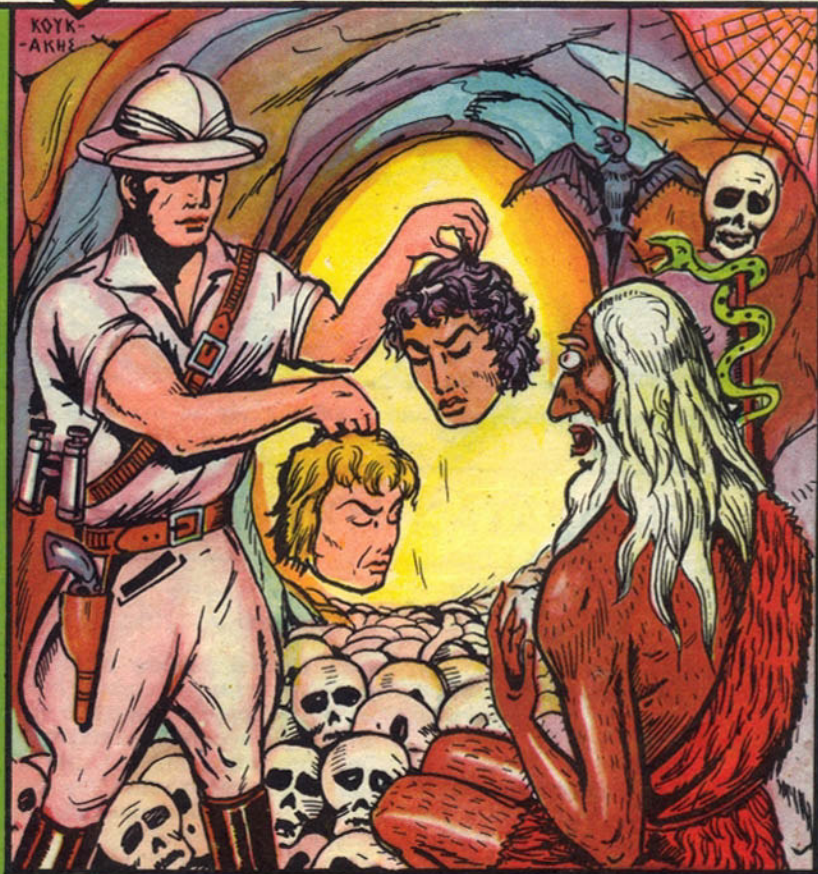

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
68

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Ο Ποκοπίκο με τις γυναίκες του διασχίζουν τὸ Μεγάλο Ποτάμι...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ

**ΜΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΑ
ΜΕ ΔΟΝΤΙΑ ΟΧΙΑΣ**

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Νύχτα φοβερή απόψε. Τροπική μπόρα δέρνει αλύπητα την απέραντη άγρια Ζούγκλα. Άστραπές κάνουν τὴ νύχτα μέρα. Τὰ μπουμπουνητὰ τοῦ μανιασμένου κατάμαυρου οὐρανοῦ μοιάζουν σάν μουγγρητὰ προϊστορικῶν Τεράτων!... Τρομακτικοὶ κεραυ-

νοί, κάθε τόσο, κτυπᾶνε τὶς κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων...

Θεριά κι' ἀγρίμια! Πουλιὰ καὶ φίδια!... Ὅλα ἔχουν λουφάζει τρομαγμένα σὲς σίγουρες φωλιές τους. Τὸ ἴδιο κ' οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς στὰ χορταρένια καλύβια τους. Κανένα

ζωντανό πλᾶσμα δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ξεμυτῇ ξέω, σ' αὐτὸ τὸ κακὸ καὶ τὸ χαλασμὸ ποὺ γίνεται!...

Κι ὅμως: Μιά γιγαντόσωμη σιλουέττα λευκοῦ ἄντρα προχωρεῖ μὲ θιάσι κάτω ἀπ' τὴ φρίκη καὶ τὸ πανδαιμόνιο τοῦ ἐπαναστατημένου οὐρανοῦ τῆς Ζούγκλας. Ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς καταρράκτες τοῦ νεροῦ ποὺ ἐχύνονται πάνω του. Γιά τοὺς ὀρμητικούς χείμαρρους ποὺ ζητᾶνε νὰ τὸν παρασύρουν. Νὰ τὸν πνίξουν!... Ἐνῶ οἱ θανατεροὶ κερανοὶ στήνουν τρελλοὺς χοροὺς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἀτρόμητου νυχτοβάτη!...

Εἶναι νύχτα! Ἡ σιλουέττα τοῦ ἀγνωστοῦ φθάνει στὰ χελάσματα κάποιου πανάρχαιου Νάου. Κάπου ἐκεῖ θρίσκεται τὸ σκεπασμένο, μὲ μιὰ πλάκα, ἀνοιγμα μιᾶς θαθεῖας καταπακτῆς.

Σηκώνει μ' εὐκολία τὴ βαρεῖα πέτρα, μουρμουρίζοντας.

— Δὲν θὰ λογαριάσω τίποτα. Θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλω! Πρέπει νὰ γίνω πλούσιος! Δυνατός!...

Κι' ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει, στὰ σκοτεινά, τ' ἀμέτρητα χωματένια σκαλοπάτια... Ὡσπου φθάνει κάτω στὴν τρομακτικὴ κατακόμβη τοῦ ἀπαίσιου Νάχρα Ντού!...

Ὁ φοβερὸς μονόφθαλμος Μάγος θρίσκεται ξεπλωμένος πάνω σ' ἀμέτρητες νεκροκεφαλές! Σὲ σωροὺς ἀπὸ ἀνθρώπων κόκκαλα!

Γύρω—γύρω, στὰ χωματένια

ντουθάρια τῆς καταπακτῆς, θρίσκονται θαλασσωμένες κουκουβάγιες, νυχτερίδες, σκορπιοὶ καὶ φίδια φαρμακερά.

Καὶ πλάϊ στὸ Νάχρα Ντού, μὲ τὸ μοναδικὸ μεγάλο πράσινο μάτι, στέκει ὀρθὴ μιὰ τερατόμορφη μαύρη γρηά. Μιά φοβερὴ στρίγγλα, μὲ δόντια σουβλερά σὰν τῆς ὀχιάς. Καὶ μαῦρα σὰν τὸ τομάρι τῆς.

Ὁ ἀπαίσιος Μάγος ποὺ τόσα καὶ τόσα χρόνια ζῇ στὸ βαθὺ καὶ ὑγρὸ αὐτὸ μπουντρούμι, ἔχει «πιαστή» τώρα. Οἱ ρευματισμοὶ ἔχουν παραλύσει τὰ πόδια του. Ἀδύνατο πιά νὰ σταθῇ ὀρθός. Νὰ κινηθῇ, νὰ περπατήσῃ... Αὐτὴ ἡ γρηά ἀραπῖνα τὸν φροντίζει σὲ ὅλα...

Ὁ μουσκεμένος ἀπ' τὸ νερὸ τῆς βροχῆς ἀγνωστός Ἄνδρας, στέκει μπροστά του μὲ σεβασμό:

— Παντοδύναμε Νάχρα Ντού! τοῦ λέει. Ἡρθὰ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι...

Ὁ ἀπαίσιος Μάγος ρίχνει τὸν προβολέα τοῦ πράσινου ματιοῦ του πάνω στὸν ἀναπάντεχο νυκτερινὸ ἐπισκέπτη. Τοῦ ἀποκρίνεται μουγγρίζοντας:

— Ναί, Μὰξ Ἄρλαν! Ὁποια χάρι θέλεις μπορῶ νὰ σὲν κάνω. Φτάνει κ' ἐσὺ νὰ μπορῇς νὰ μοῦ τὴν πληρώσης.

Καὶ ξεσπάει στὸ ἀπαίσιο σαρκαστικὸ γέλιο του:

— Χό, χό, χό!... Χό, χό, χό!... Λέγε λοιπόν...

Ὁ ἀτρόμητος Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης νοιώνει τὸ αἷμα του νὰ πινῶν. Μὲ μεγάλῃ

προσπάθεια καταφέρνει νά συ
νεχίση:

— Πριν λίγες μέρες αντί-
κρυσσά, για πρώτη φορά, τόν
τερατάνθρωπο Μποχάρ!...
Θέλω νά μέ βοηθήσης νά τόν
πιάσω. Νά τόν μεταφέρω
σκλάβο μου στην 'Αμερική...
'Ο κόσμος εκεί θά πληρώνη
χρυσάφι για νά τόν βλέπη.
Θά κερδίσω τεράστιες περιου-
σίες! Τί λές λοιπόν; Μπορείς
νά κάνης τίποτα;

'Ο Μάγος μουρμουρίζει:

— Είμαι παντοδύναμος Νά-
χρα Ντού. Σέ μένα καί στο
Θεό Κράουμπα, τίποτα δέν εί-
ναι αδύνατο! "Έχω νά σοῦ

δώσω ἕνα μαγικό φίλτρο: Φτά-
νει νά τὸ μυρίση μονάχα ὁ
Μποχάρ. Καί ἡ θέλησί του θά
χαθῇ ἀμέσως!... Θά σέ ὑπα-
κούη σάν σκλάβος σου. Θά
σέ ἀκολουθῇ σάν πιστό σκυ-
λί! Θά κάνη ὅ,τι ἐσύ τὸν δια-
τάζης!...

'Ο πανώριος 'Αμερικανὸς
ρωτάει:

— Καί τί πληρωμὴ ζητᾷς,
Νάχρα Ντού, γι' αὐτὸ τὸ θαν
ματουργό σου φίλτρο;

'Ο φοβερός Μάγος καγχά-
ζει πάλι:

— Χό, χό, χό!... Τίποτα
σπουδαῖο, λεβέντη μου!...
Θά μέ πληρώσης φέρνοντάς

'Ο Μάξ "Αρλαν τρέχει μέσα στή θεομηνία με τὸ μυστηριώδη
σάκκο του...

μου σ' ένα σάκκο, δυο κομμένα κεφάλια!...

— Δυο κομμένα κεφάλια! κάνει χαμένα ο Μάξ "Αρλαν.

— Ναί!... Τό ένα θά είναι του Γκαούρ και το άλλο του Ταρζάν! Χό, χό, χό!...

Ο λευκός τυχодиώκτης κιτρινίζει:

— "Όχι!... Ποτέ!... Τέτοιο έγκλημα δέν μπορώ νά κάνω!... Ζήτησέ μου ό,τι άλλο θέλεις!...

Ο μονόφθαλμος κακοϋργος θυμώνει:

— Τότε κάνε μου τή χάρι νά μου δείξης τή ράχι σου. Ή νεροποντή επάνω έχει πιά σταματήσει. Ξεκουμπήσου λοιπόν κι άσε με ήσυχο. "Ορεξι γιά κουθέντες δέν έχω...

Ο Μάξ "Αρλαν δέν γυρίζει νά φύγει:

— Γιατί, παντοδύναμε Νάχρα Ντού; τόν ρωτάει. Γιατί μου ζητάς τά κεφάλια του Ταρζάν και του Γκαούρ; Τί κακό σου έχουν κάνει;

Ο Μάγος μουρμουρίζει:

— Μαθαίνω πώς τώρα τελευταία τά πάνε καλά! "Εχουν γίνει φίλοι πιστοί κι άγαπημένοι!... Ο ένας προστατεύει και βοηθάει τόν άλλον...

— Αυτό είναι τό έγκλημά τους;

— Ναί!... Γιατί όταν οι δυο αυτοί διαθόλοι είναι άγαπημένοι ή ζωή μου βρίσκεται σέ μεγάλο κίνδυνο!... Άργά ή γρήγορα θά τά θάλουν και μ' έμένα... Καί τώρα είμαι άρρωστος. Σακάτης!... Δέν θά μπορέσω νά τά θγάλω

πέρα μαζί τους!...

— Θά σέ βοηθήσω εγώ! του κάνει ο "Αμερικανός.

Ο Νάχρα Ντού τόν αποστομώνει:

— Έσύ; Χό, χό, χό!... Μά κ' έσένα, παλικάρά μου, ή ίδια τύχη σέ περιμένει!... Όσο αυτοί οι δυο βρίσκονται έγλειασμένοι, δέν πρέπει νά κοιμάσαι ήσυχος έδω στή Ζούγκλα. Κάποτε θά τά θάλουν και μαζί σου! Καί τό καλοθρεμμένο λευκό κουφάρι σου θά χορτάση τά μαύρα όρνια! Όσο ζούν ο Γκαούρ κι ο Ταρζάν, ούτε νά δουλέψης δέν θά σ' άφήνουν έδω...

Ο Μάξ "Αρλαν ρωτάει πάλι:

— Έσύ Νάχρα Ντού είσαι παντοδύναμος! "Ότι θέλεις μπορείς νά τό κάνης!... Γιατί λοιπόν δέν σκοτώνεις μέ τά μάγια σου τούς δυο αυτούς γίγαντες;

Ο άπαίσιος Μάγος χαμηλώνει τό μάτι του. Μουρμουρίζει κομπιάζοντας:

— Ναί!... Μά δέν μπορώ... Δέν πρέπει... Μοῦχουν σώσει κι οι δυο τους κάποτε τή ζωή... Πρέπει νά πεθάνουν από άλλο χέρι... Άν τούς πάρω εγώ τίς ψυχές, θά πάθω μεγάλο κακό! Ο Θεός Κράουμπα θά μέ τιμωρήσει σκληρά!...

Ο "Αμερικανός τυχодиώκτης θαρρεί πώς μπορεί νά τόν ξεγελάση:

— "Ας είναι κ' έτσι! του λέει. Δώσε μου τό μαγικό σου φίλτρο. Κ' εγώ θά σου φέρω άόριο τά κεφάλια τους!...

‘Ο Νάχρα Ντού καγχάζει
πάλι:

— Χό, χό, χό!... Πολύ κου-
τὸ μὲ πέρασες ἐξυπνούλη μου
Γιὰ νὰ σοῦ δώσω αὐτὸ ποὺ
ζητᾷς, πρέπει πρῶτα νὰ πετά-
ξης μπροστά στὰ πόδια μου
τὰ δυὸ κομμένα κεφάλια
τους! Κατάλαβες;

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

‘Ομως ὁ Μάξ ‘Αρλαν καὶ
πάλι δὲν φεύγει. Τὰ καταφέρ-
νει νὰ μείνῃ μέχρι τὴν αὐγὴ
στὴν τρομακτικὴ κατακόμβη
τοῦ μονόφθαλμου Μάγου. Κου-
βεντιάζουν ὁλόκληρες ὥρες.
‘Ωσπου τέλος, συμφωνᾶνε:

‘Ο ‘Αμερικανὸς δέχεται, δυ-
στιχῶς, νὰ κάνῃ τὸ τρομερὸ
ἐγκλημα:

— Ναί, παντοδύναμε Νά-
χρα Ντού! τοῦ λέει. Σὲ λί-
γες μέρες θὰ ξαναγυρίσω ἐ-
δῶ, στὸ ὑπόγειο Παλάτι σου,
μὲ τὰ κομμένα κεφάλια τοῦ
Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν. ‘Ορ-
κίσου ὅμως πὼς κι’ ἐσὺ θὰ
μοῦ δώσης ἀμέσως τὸ μαγικὸ
φίλτρο ποὺ θὰ κάνω σκλάβο
μου τὸν τερατάνθρωπο Μπο-
χάρ.

‘Ο τερατάνθρωπος Μάγος
παίρνει θαρρὺ ὄρκο:

— ‘Ο οὐρανὸς νὰ ρίξῃ τὴ
φωτιά του στὸ κεφάλι μου!...

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν ὑποκλίνε-
ται μπροστά του μὲ σεβασμὸ.
Κι ἀνεβαίνοντας τὰ χωματέ-
νια σκαλοπάτια, θγαίνει συλ-
λογισμένος στὸν ἐπάνω Κό-
σμο!

— Εἶναι — ὅπως εἶπαμε —

χαράματα!

‘Αμέσως ξεκινάει παίρνον-
τας κατεύθυνσι πρὸς τὴ Δύσι.
Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴν σπη-
λιά τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

‘Ο λευκὸς τυχοδιώκτης, ἐέ-
ρει πὼς ὁ Ταρζάν θγαίνει, κά-
θε πρωτῇ, γιὰ τὸ συνηθισμένο
του κυνήγι. Ξέρει ἀκόμα κι
ἀπὸ ποιο μονοπάτι θὰ περά-
σῃ.

‘Εἶσι, φθάνει κάποτε σὶδ
σημεῖο ποὺ θέλει. Κρύβεται
στ’ ἀριστερὰ τοῦ μονοπατιοῦ.
Στήνει καρπούλι. Παραμο-
νεύει...

Δὲν περνᾶνε λίγα λεπτά τῆς
ῶρας καὶ θαρεῖα θήματα παίρ-
νει τ’ αὐτὶ του: ‘Ενα ἀνθρώ-
πινο ποδοβολητὸ πλησιάζει
πρὸς τὸ μέρος ποὺ θρίσκεται
κρυμμένος.

Εἶναι ὁ ‘Αρχοντας τῆς Ζού-
γκλας. Περνάει μεγαλῶνρε-
πος ἀπὸ μπροστά του. Κρα-
τάει τόξο καὶ σάιτες. Πηγαί-
νει νὰ κτυπήσῃ κανένα μικρὸ
μὰ καλοθρεμμένο, ζαρκάδι.

Καὶ νά: ‘Απὸ τὸ μέρος ποὺ
θρίσκεται κρυμμένος ὁ Μάξ
‘Αρλαν, ἔνα ἀδύναμο «κράκ»
ἀκούγεται. Σὰν τράθηγμα
σκανδάλῃς Ἰσως. Τίποτ’ ἄλλο.
‘Ομως κρότος πυροβολισμοῦ
δὲν ἀντηχεῖ!

‘Ο Ταρζάν φαίνεται πὼς ἀ-
κούει αὐτὸ τὸ «κράκ». Γιατὶ
κοντοστέκεται γιὰ λίγες στι-
γμές, κυττάζοντας γύρω του
παραξενεμένος. Μὰ δὲν θλέπει
τίποτα καὶ συλλογιέται:

«Θὰ παράκουσα... Μπορεῖ
νᾶταν κανένα πουλί. ‘Η καὶ
κανένα φίδι.»

Και συνεχίζει ήσυχος τὸ δρόμο του.

Τί νάχε συμβῇ ἄραγε; Σίγουρα τὸ πιστόλι τοῦ κρυμμένου δολοφόνου, θά ἔπαθε ἀφλογιστία. Ὁ Ἀμερικανὸς θά τράβηξε τὴ σκανδάλη. Μὰ ἡ σφαῖρα δὲν πῆρε φωτιά!

Ὁ Μάξ Ἄρλαν ἀφήνει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας νὰ ξεμακρύνῃ κάμποσο. Ὑστερα σηκώνεται καὶ θγαίνει ἀπ' τὴν κρουφώνα του. Παίρνει ἀμέσως ἄλλο μονοπάτι. Τραβάει γιὰ τὴ μακρινὴ ξυλῆνια καλύβια του. Καὶ φθάνει κάποιον ἐκεῖ.

Οἱ μαῦροι σκλάβοι τοῦ τὸν περιμένουν γιὰ δουλειά. Ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς τὸν ρωτᾷ:

— Τί θά γίνῃ, Ἀφέντη; Δὲν θά πᾶμε σήμερα νὰ στησουμε παγίδες γιὰ ἐλέφαντες;

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς, μουρμουρίζει μ' αἰσιοδοξία:

— Ὅχι! Σὲ λίγες μέρες δὲν θάχω ἀνάγκη νὰ δουλεύω. Γι' αὐτό, δὲν σᾶς χρειάζομαι πιά. Γυρίστε στὰ καλύβια σας!

Πρῶτ - πρῶτ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μάξ Ἄρλαν τρέχει στὸ ἴδιο μέρος πού εἶχε παραμονέψει. Στὸ ἴδιο μονοπάτι ἀπ' ὅπου θά περνοῦσε πάλι ὁ Ταρζάν.

Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά κρύβεται δεξιά. Ὅχι ἀριστερά ὅπως κρύφτηκε χθές.

Ποιὸς ξέρει!... Ἴσως γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σκοπεύσῃ καλύτερα ἀπὸ τὴ θέση αὐτή!...

Καὶ νά: Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαναπερνᾷ μεγαλόπρεπος ὅπως πάντα...

Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα δεύτερο «κράκ» ἀντηχεῖ.

Ὁ Ταρζάν κοντοστέκεται πάλι. Ἀφουγγράζεται ἀνήσυχος κάπως. Μὰ τίποτα, οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούει...

Φαίνεται πῶς κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸ πιστόλι τοῦ «Δολοφόνου» ἔπαθε ἀφλογιστία.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης στήνει γιὰ τρίτη φορά, καρτερί...

Ὅμως ὄχι πιά στὸ μονοπάτι... Τώρα παραμονεύει σκαρφαλωμένος στὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου:

Ὁ ἀνύποπτος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας περνᾷ κάτω ἀκριβῶς ἀπ' αὐτό.

Καὶ γιὰ τρίτη φορά ἀκούγεται τὸ μυστηριώδες καὶ ἀνεξήγητο «κράκ»! Πάλι χωρὶς ν' ἀντηχήσῃ κρότος πυροβολισμοῦ.

Ὁ Ταρζάν τὸ ἀκούει. Καὶ ὅπως τὶς ἄλλες φορές, κοντοστέκεται. Κυττάζει γύρω του...

Ὅμως τίποτα δὲν βλέπει. Καὶ συνεχίζει παραξενεμένος τὸ δρόμο του, μονολογώντας:

— Ὅλο στὸ ἴδιο μέρος ἀκούγεται!... Μὰ τί διάβολο εἶν' αὐτό;

Δὲν καθυστερεῖ ὅμως γιὰ νὰ ψᾷξῃ καλύτερα. Βιάζεται νὰ κτυπήσῃ κανένα τρυφερό ζαρκαδάκι. Μπροστὰ στὴν πείνα ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ἀσήμαντα!...

Ὁ Μάξ Ἄρλαν τὸν ἀφήνει πάλι νὰ ξεμακρύνῃ ἀρκετά. Τέλος κατεβαίνει ἀπ' τὸ δέντρο πού εἶχε σκαρφαλώσει.

‘Ο ‘Αμερικανός τυχοδιώκτης βγάζει έξω από τη σπηλιά τὸ σκοτωμένο λιοντάρι...

Καὶ ξαναγυρίζει στὴν καλύ-
βα του.

‘Ο πανώριος ‘Αμερικανός
πρέπει νάχη χάσει πιά κάθε
ἐλπίδα: Δέν θά μπορέση πο-
τέ νά σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν!
Εἶναι φανερό πὼς τὸ πιστόλι
του ἔπαθε τρεῖς φορές ἀφλογι-
στία! Κι αὐτὸ θά πῇ πὼς κά-
ποιος Θεὸς ἢ Δαίμονας προσ-
τατεύει τὸν Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μάξ Ἀρ-
λαν ἐγκαταλείπει τὸν Ταρζάν.

Πρῶτ - πρῶτὶ πάλι πηγαίνει καὶ
κρύβεται στοὺς πρόποδες τοῦ
θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Ξέ-
ρει καλὰ ἀπὸ ποιο μέρος θά
κατεβῇ ὁ Γκαούρ γιὰ νά κό-
ψῃ ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα φρού-
τα καὶ καρπούς.

‘Ο ‘Αμερικανός τυχοδιώ-
κτης κρύβεται σ’ ἓνα θραχάκι
δεξιά.

Καὶ νά: Σὲ λίγο, ὁ θρυλι-
κὸς Ἑλληνας γίγαντας περ-
νάει, κατεβαίνοντας ἀπὸ μπρο-
στὰ του...

Ἐνα ἀδύναμο «κράκ» ἀκού-
γεται πάλι. Χωρὶς κρότο πυ-
ροβολισμοῦ.

Τρομερὸ κι ἀπίστευτο, ἀλή-

θεία!... Μά δλο άφλογιστί-
ες λοιπόν θά παθαίη το πι-
στόλι του; Πώς είναι δυνα-
τόν;! Αυτό είναι πρωτάκου-
στο!...

‘Ο Γκαούρ άκούει τó κράκ,
όμως δέν δίνει καμμιά σημα-
σία. Προσπερνάει καί προχω-
ρεί άτάραχος...

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν δέν φεύγει.
Μά ούτε καί αλλάζει θέσι.
Μένει κρυμμένος έκει στο Ι-
διο θραχάκι, περιμένοντας τó
γυρισμό τού γιγαντωμου
‘Ελληνα.

Κι’ αυτό δέν άργεί νά γί-
νη.

Σέ λίγο ó Γκαούρ ξαναγυ-
ρίζει φορτωμένος φρούτα. ‘Ο
‘Αμερικανός — χωρίς όπως εί-
παμε νά έχη μετακινηθή —
βρίσκεται όμως τώρα δεξιά
τού μελαψού γίγαντα πού έ-
πιστρέφει.

‘Ο Γκαούρ περνάει πάλι
πλάι άπό τόν κρυμμένο δολο-
φόνο.

Καί τó παράξενο «κράκ»
ξανακούγεται...

Όμως τó μελαψό παλικάρι
παραξευεύεται αύτή τή φορά.
Κοντοστέκεται καί κυττάζει
γύρω του. Δέν θλέπει όμως τί
ποτα καί προχωρεί. Σκαρφα-
λώνει τ’ άπόκρημνα θραχία.
Φθάνει στην κορφή...

‘Ο ‘Αμερικανός τυχοδιώ-
κτης καί πάλι δέν φεύγει. Ξέ-
ρει πώς ó θρυλικός ‘Ελληνας
θά ξανακατέβη σέ λίγο. Μα-
ζί με τήν πανώρια συντρόφισ-
σά του, τήν Ταταμπού. Θά πά-
νε στην κοντινή δροσερή πη-
γή νά ξεδιψάσουν...

Όμως αύτή τή φορά ó Μάξ

‘Αρλαν παρατάει τó θραχάκι
πού είχε κρυφτή. Τρέχει γρή-
γορα καί σκαρφαλώνει στά
πυκνά κλαδιά τού θεόρατου
δέντρου πού σκιάζει τήν πηγή.

Καί νά: ‘Ο Γκαούρ καί ή
Ταταμπού φθάνουν σέ λίγο έ-
κεί...

Είναι φανερό πώς ó ‘Αμερι-
κανός τραβάει πάλι τή σκαν-
δάλη τού δολοφονικού πιστο-
λιού του. Γιατί τó ίδιο «κράκ»
ξανακούγεται γιά μιá άκήμα
φορά. Χωρίς ν’ άκουστή ταυτό-
χρονα καί κρότος πυροβολι-
σμού.

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν δέν φαίνε-
ται νά στεναχωριέται γι’ αύ-
τό. Τó αντίθετο μάλιστα: Μό-
λις οί δυó σύντροφοι σθήνουν
τή δίψα τους καί φεύγουν, κα-
τεβαίνει άπ’ τó δέντρο χαρού-
μενος καί γελαστός.

Τί περίεργο!... ‘Εξη φο-
ρές τó πιστόλι του πρέπει νά
μην πήρε φωτιά! Μά πώς εί-
ναι δυνατόν νά συμβή ένα τέ-
τοιο πράγμα;! Σίγουρα κά-
ποια μαγική δύναμι θάχη ά-
νακατωθή σ’ αύτή τήν ύπόθε-
σι!...

‘Ο πανώριος τυχοδιώκτης
φεύγει, σάν Ικανοποιημένος
τώρα. Τραβάει θιαστικός γιά
τά χαλάσματα τού πανάρχαι-
ου Νάου. Κατεβαίνει πάλι τά
χωματένια σκαλοπάτια. Φθά-
νει στην τρομακτική κατακόμ-
βη τού μονόφθαλμου Μάγου.

‘Ο Νάχρα Ντου ρίχνει μιá
γρήγορη ματιά στά χέρια
του:

— ‘Αδειος, λοιπόν ήρθες:
τόν ρωτάει. Πού είναι τά δυó
κομμένα κεφάλια πού περιμέ-

νω;

«Ο Μάξ "Αρλαν προσπαθεί νά δικαιολογηθῇ:

— Τόσες μέρες παραμόνεψα. Όμως τίποτα δέν μπόρεσα νά κάνω. Ούτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ὁ Γκαούρ θγαίνουν έξω. Πῶς νά τοὺς κυτῆσω;

» Ἐμαθα πῶς εἶναι θареιά ἄρρωστοι κ' οἱ δυό. Μέρα κὺ νύχτα θρίσκονται κλεισμένοι στίς σπηλιές τους.

«Ο Μάγος ρωτάει μὲ κάποια ἀνησυχία:

— Ἀπὸ τί ἀρρώστεια;

— Δέν ξέρω! μουρμουρίζει ὁ Ἀμερικανός. Δέν μῆκα μέσα στίς σπηλιές. Δέν ἔπρεπε νά μὲ δοῦνε οἱ συντρόφισσές τους.

«Ο Νάχρα Ντοῦ τὸν διώχνει:

— Τότε, τί κουβαλήθηκες νά κάνης ἐδῶ; Γκρεμοσακίσου ἀπὸ μπροστά μου. Σοῦ εἶπα πῶς θέλω νά μοῦ φέρης τὰ κεφάλια τους. Εἶτε γεροὶ εἶναι, εἶτε ἄρρωστοι, εἶτε πεθαμένοι!... Ἀλλοιῶς δέν θ' ἀποκτήσης ποτὲ τὸ μαγικὸ φίλτρο ποῦ ζητᾷς!...

«Ο Ἀμερικανός ὑπακούει:

— Ἔχεις δίκιο, παντοδύναμε Νάχρα Ντοῦ!... Αὐτὴ τὴ φορά θά πάω νά σοῦ φέρω τὰ κεφάλια τους!... Ὁ κόσμος νά χαλάσῃ θά στά φέρω!

Καὶ φύγει. Ἀνεβαίνει βιαστικός τ' ἀτέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια. Βγαίνει ἐπάνω...

«Όμως δέν προχωρεῖ πρὸς τὸ θορριά ποῦ θρίσκεται ἡ καλύβα του. Παίρνει τὴν ἀντίθετη ἀκριβῶς κατεύθυνσι. Τρα-

βάει πρὸς τὸ νότο...

ΤΡΑΓΙΚΟΣ

ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ

Ἔχει περάσει μιὰ δλόκληρη ὁδομάδα ἀπὸ τὰ παραπάνω. Καὶ πάλι ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἔχει ξεσπάσει μιὰ τρομακτικὴ μπόρα καὶ νεροποντὴ στὴ Ζούγκλα. Χαλασμός κόσμου γίνεται ἀπὸ τίς ἀστραπές, τὰ μπουμπουνητά καὶ τοὺς κεραυνούς.

«Ο Μάξ "Αρλαν φθάνει, σὲ κακὰ χάλια, στὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ. Στὰ χέρια του κρατάει ἕναν σάκκο ἀπὸ χοντρὸ καραβόπανο...

Ἔτσι, κατεβαίνει ἀλαφιασμένος, γιὰ τρίτη φορά τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Καὶ φθάνει στὴν ἀπείρεια ὑπόγεια καταπακτῆ.

«Ο Νάχρα Ντοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ σάκκο του. Καυχᾶ ζει ἱκανοποιημένος:

— Χό, χό, χό!... Τᾶφερес λοιπὸν τὰ θρωμοκέφαλὰ τους;

«Ο Ἀμερικανός φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος. Τὰ χέρια του τρέμουν:

— Ναί, παντοδύναμε Μάγε! μουρμουρίζει. Σοῦφερα τὰ κεφάλια τοῦ Γκαούρ καὶ τοῦ Ταρζάν... Ἦταν θареιά ἄρρωστοι ὅπως σοῦ εἶπα. Κατὰ φερα νά μῶ στίς σπηλιές τους. Πρόλαβα καὶ τοὺς ἔσφαξα προτοῦ ξεψυχήσουν!...

— Καλὰ ἔκανες! Μπράβο, παιδί μου! τοῦ κάνει ὁ μονόφθαλμος Σατανᾶς.

Στὸ μεταξύ, ὁ Μάξ "Αρλαν ἔχει ἀνοίξει ὁ χοντρὸ σάκκο του. Βγάζει ἀπὸ μέσα — πιάνοντας ἀπὸ τὰ μαλλιά —

τά δυο κομμένα κεφάλια: Τό ένα είναι τοῦ θρυλικοῦ "Ελληνά γίγαντα. Τό ἄλλο τοῦ δοξασμένου "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας!

Τά αἵματα στοὺς λαιμοὺς τοὺς ἔχουν πιά ξεραθῇ.

"Αλλοίμονο!... Ἡ ἔκφρασι τῶν προσώπων τοὺς εἶναι τρομακτική! Τά μάτια τοὺς ὀρθάνοικτα καὶ θολά! Τά δόντια τοὺς σφιγμένα! Καὶ τὸ δέρμα τοὺς ἔχει ἓνα παράξενο χρῶμα. Σάν χαλκοπράσινο!

"Ο Νάχρα Ντού γουρλώνει τὸ μοναδικὸ μάτι του. Καὶ ξεφωνίζει τρομαγμένος :

— Χολέρα!... Χολέρα!.. Θά κολλήσω! Θά πεθάνω! Γκρεμοσακίσου σκύλε! Ἀνέβα γρήγορα ἐπάνω. Τρέξε νά τὰ θάψης μακριά! "Υστερα ξαναγύρισε στοῦ ἀνοιγματος τῆς καταπακτῆς μου. Μὴ κατέβης κάτω! Φώναξε μόνο πῶς ἦρθες. Καὶ θά σοῦ στείλω τὸ φίλτρο μὲ τὴ γρηά σκλάβά μου! Ξεκουμπήσου λοιπόν!...

"Ο Μάξ "Αρλαν παίρνει ἀργὰ τὰ δυο κομμένα κεφάλια στὶς μασχάλες του. Ἐνῶ ὁ τερατόμορφος Μάγος οὐρλιάζει :

— Φύγε σκύλε!... Δὲν βλέπεις λοιπόν ; Οἱ ἄνθρωποι ποῦσφαξες εἶχαν χολέρα! Θά κολλήσουμε! Θά πεθάνουμε ὅλοι!...

"Ο Ἀμερικανὸς τυχодиόκτης ἀνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Βγαίνει στὸν Πάνω Κόσμο. Καὶ προχωρεῖ ἀτρόμητος μέσα στοῦ σκοτάδι,

στὴ μπόρα καὶ στοῦ χαλασμό τῆς τραγικῆς αὐτῆς νύκτας!

.....

Δὲν ἔχει περάσει οὔτε μισὴ ὥρα καὶ ξαναγυρίζει. Σκύθει πάνω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς θαλασσοκαταπακτῆς. Φωνάζει δυνατὰ:

— "Ε, Νάχρα Ντούουουου! "Εθαψα τὰ κεφάλιασά!

Καὶ νά: Σὲ λίγο πάνω στοῦ ἀνοιγματος παρουσιάζεται τὸ κεφάλι τῆς τερατόμορφης γριᾶς στρίγγλας. Βγάζει τὸ κοκκαλιάρικο χέρι τῆς. Παρατάει κάτω ἓνα μικρὸ πῆλινο βαζάκι.

"Ο Μάξ "Αρλαν τὸ ἀρπάζει μὲ ἀνεπίπτῃ λαχτάρα. Καὶ τὸ βάζει ἀμέσως στὰ πόδια. Τρέχει σάν τρελλὸς μέσα στὴ φοβερὴ θεομηνία! Οἱ ἀστραπὲς τοῦ φωτίζουν τὸ δρόμο. Οἱ κεραυνοὶ σκάζουν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του!...

Αὐτὴ τὴ φορὰ παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορρῆ, σφίγγοντας στὴ δεξιὰ παλάμη του τὸ πολύτιμο πῆλινο βαζάκι. Σίγουρα θά τραβᾷ γιὰ τὴ μακρινὴ ξυλῆνια καλύβα του.

"Ὅμως, ἡ τροπικὴ μπόρα καὶ νεροποντὴ συνεχίζονται. Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς ἔχει κουρασθῇ καὶ ἐξαντληθῇ ἀφάνταστα! Τὸ νερὸ τὸν ἔχει μουσκέψει μέχρι τὸ κόκκαλο! Ἡ φρεσκα τοῦ φευγιοῦ του ἔχει, σιγά-σιγά, κοπῇ. Τοῦ εἶναι ἀδύνατον πιά νά τρεῖξῃ. Πρυχωρεῖ ἀργὰ τώρα. Σκυφτὸς σάν γέροντας. Χωρὶς δύναμι. Χωρὶς κουράγιο!

"Ωσπου στά μισά του δρόμου — και στο φῶς μιᾶς ἀστραπῆς — ἀντικρύζει τὸ ἀνοιγμα κάποιας σπηλιάς.

Μὲ χαρὰ καὶ λαχτάρια μπαίνει μέσα. Θέλει νὰ συνέλθῃ. Νὰ ξυποστάσῃ!...

"Ὁμως ἀλλοίμονο!... "Ενα μεγαλίσωμο σερνικό λιοντάρι θρῖσκει ἐκεῖ. Εἶχε ζητήσει κι' αὐτὸ καταφύγιο ἀπὸ τὴ μπόρα καὶ τοὺς κεραυνούς!

"Ὁ Μάξ "Αρλαν, ποὺ προχωρεῖ στὸ βάθος τῆς σκευεινῆς σπηλιάς χωρὶς νὰ θλέπῃ, τὸ πατάει ἀθελά του. Κι' ἐκεῖνο, θγάζοντας ἄγριο θρυχηθμό, πετιέται ὀρθό. Χύνεται

νὰ τὸν κατασπαράξῃ...

"Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης εἶναι καὶ δυνατὸς καὶ ἀτρόμητος ἄντρας! Γιὰ λίγες στιγμὲς ἀγκαλιάζεται καὶ παλεύει μαζί του...

"Ὁμως τὸ μανιασμένο λιοντάρι εἶναι πιὸ δυνατό ἀπ' αὐτόν. Καὶ γρήγορα καταφέρνει νὰ τὸν σωριάσῃ κάτω...

"Ὁ Μάξ "Αρλαν δὲν τὰ χάνει. Στὴν τραγικὴ θέσι ποὺ θρῖσκεται καταφέρνει νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι του.

Πυροβολεῖ τρεῖς φορές στὴν κεῖλιά του θηριοῦ! Τὸ λιοντάρι σπαράζει φρικτά. Οὐρλιάζει τρομακτικὰ ἀπ' τοὺς πό-

Ἡ Ταταμποὺ κλαίει ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου συντρόφου της.

νους. "Ωσπου τέλος σωριάζε-
ται: πάνω του νεκρό!...

Ο πανώριος λευκός τὸ
σέρνει ἀμέσως ἀπὸ τὰ πισι-
νὰ ποδάρια του. Τὸ θγάζει ἐ-
ξω ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ξαπλώνει
αὐτὸς μέσα...

Μὰ κατὰκοπος κι' ἀφάντα-
στα ἐξαντλημένος καθῶς εἴ-
ναι, δὲν ἀντέχει γιὰ πολὺ.
Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς
τὸν παίρνει ὁ ὕπνος. Πέφτει
σε βαθὺ λήθαργο!..

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΑΝΗΣΥΧΕΙ

"Ἐχει ζημερώσει τώρα....
Πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρα-
του πέτρινου θουνοῦ, ἡ πα-
νώρια Ταταμποῦ θγαίνει ἀπὸ
τὴ σπηλιά. Τὰ μεγάλα μάτια
της εἶναι θουρκωμένα καὶ κα-
τακόκκινα. Ἀπὸ τὰ πλατεῖα
στήθεια της θγαίνουν πονεμέ-
νοι στεναγμοί. Εἶναι φανερό
πὺς ἔχει ξαγρυπνήσει ὁλό-
κληρη τὴ νύχτα...

"Ἔτσι, κάθεται σ' ἓνα θρα-
χάκι θλιμμένη καὶ σκεπτική.
Πίσω της θγαίνει κι' ὁ φοβε-
ρὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπικό.
Εἶναι κι' αὐτὸς θαρὺς καὶ
συννεφιασμένος.

Ο Γκαοὺρ λείπει ἀδίκαιο-
λόγητα ἀπὸ χθὲς τὸ θράδυ.
"Ἐχει ἐξαφανιστῇ!...

Ἡ συντρόφισσά του κι' ὁ
νᾶνος ψάχνουν ὁλόκληρη τὴ
νύχτα. Μέσα στὴ μπόρα καὶ
στὸν κατακλυσμό! Μὰ πουθε-
νὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν
θροῦν. Οὔτε ζωντανόν, οὔτε
πεθαιμένον!

Ο Ποκοπικό προσπαθεῖ νὰ

παρηγορήσῃ τὴν ἄμοιρη Τα-
ταμποῦ :

— Καλὰ ντέ! Μὴν κάνης ἔ-
τσι, κυρὰ Λουκοῦμω μου!...
Καὶ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ ὁ ἄν-
θρωπάκος, δὲν χάλασε δά κι'
ὁ Κόσμος! Τοῦ λόγου μου νᾶ-
μαι καλὰ! "Ἀσχημα περάσα-
με μοναχούλια μας;!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸν
παρακαλᾷ μὲ ἀναφυλλητὰ :

— Ἐλα, Ποκοπικό μου, Τρέ-
ξε στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.
Πήγαινε νὰ τοὺς ρωτήσης.
Μπορεῖ ἐκεῖ νὰ ξέρουν τίπο-
τα!...

Ο νᾶνος κατσουφιάζει:

— Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ περι-
πάτους. Ἡ κοιλιάρα μουγουρ-
γουρίζει ἀπ' τὴν πείνα. Θά
κατέβω ἀπ' τὸ θουναλάκι
μας. "Οχι ὁμως γιὰ νὰ πάω
στὰ Ταρζανέικα. Μὰ γιὰ νὰ
σπαράξω κανέναν ἄγριο κό-
νικλο. Νὰ λυγδῶσῃ τ' ἀντε-
ράκι μου! Ἀπ' τὴν πολλή
χορτοφαγία κοντεύω νὰ βγά-
λω κέρατα. Ν' ἀρχίσω νὰ βε-
λάζω σὰν κατσίκα—ἔξω ἀπὸ
λόγου σου: «Μπέεε! Μπέεε!».

Καὶ παρατῶντας τὴ θλιμ-
μένη Κόρη, ἀρχίζει νὰ κατε-
βαίνη τὰ τρομακτικὰ βράχια.
Φθάνει γρήγορα κάτω. Προ-
χωρεῖ σφίγγοντας τὴ λαβὴ
τῆς κωμικοτραγικῆς χατζά-
ρας του.

Αὐτὴ τὴ φορά ὁμως, πτέ-
κεται ἀτυχός. Τὰ κουνέλια μὲ
τὰ μεγάλ' αὐτιά ἔχουν ἐξαφα-
νιστῇ.

— Θάχουν ἀπεργία σήμε-
ρις! μωρμουρίει ἀπογοητευ-
μένος.

Καὶ προσθέτει :

σπηλιά... Κάτι σαν μαγνήτης!

— Μυστήριο πράμμα! μουρμουρίζει ο νάνος. Έγώ τραβάω μπροστά και τὰ ποδάρια μου κάνουν... δπισθεν!

Και τὰ θάζει με τὸν ἑαυτό του :

— Ποκοπικό, τράβα στη δουλειά σου! Τράβα νὰ μὴ σέ... σφάξω και πάω ἐπί... ζωοκτονία!

Μὰ και πάλι τίποτα!.. Τὰ πόδια του ἔχουν πάψει πιά νὰ ὑπακοῦνε στη θέλησί του ! Σώνει και καλά τὸν γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω!...

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας» γίνεται μπαρούτι τώρα! Τὰ θρίζει :

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῆτε, παληποδαρα! Οὔτε γιά.. πατὰς νυκτὸς δὲν κάνετε! Ἀνάθεμα τὴν ὥρα και τὴ στιγμή πού ξεφουτρώσατε κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά μου!...

Και συνεχίζει με τὴν ἴδια ἀγανάκτησι :

— Βρὲ καλά κάνουνε οἱ ἀραμπάδες κι' ἔχουνε ρόδες! Εἶναι πιὸ ἔξυπνοι ἀπὸ μᾶς. Ἀμέεεε!

Ὅμως ὁ παράξενος «μαγνήτης» ἔξακολουθεῖ νὰ τὸν τραβάει... Κι' ὁ νάνος, θέλοντας και μὴ, ἀναγκάζεται νὰ ἐαναγυρίσει στὴ σπηλιά.

Περνάει πάλι πάνω ἀπ' τὸ κορμὶ τοῦ σκοτωμένου λιονταριοῦ. Μπαίνει μέσα. Γονατίζει πλάι στὸν κοιμισμένον Ἀμερικανό. Κι' ἀγκαλιάζοντας τον με λαχτάρα, ἀρχίζει νὰ τὸν φιλάει. Νὰ τὸν χαϊδεύει.

— Ξύπνα θρέ! τοῦ κάνει. Δὲν ξέρω τί μ' ἐπίασε και... πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερφέ μου! Σ' ἀγαπῶ ἀγρίως! Σὲ λατρεύω θανασίμως!...

Ὁ Μὰξ Ἀρλαν ξαφνιάζεται και πετιέται ὀρθός! Ρωτάει σαστισμένος :

— Ἐσύ;! Πῶς θρέθηκες ἐδῶ;!

Ὁ Ποκοπικό τοῦ ψιθυρίζει ταπεινά. Ὑποτακτικά:

— Γλυκεῖ μου, Ἀμαξάρλαν! Εἶμαι σκλάβος και δοῦλος σου! Ποτὲ δὲν θὰ σέ ἀποχωριστῶ! Θὰ σέ ἀκολουθήσω ὅπου κι' ᾶν πᾶς!... Θὰ κάνω μονάχα ὅ,τι μοῦ λὲς ἐσύ!... Και τὸ λαιμὸ νὰ μοῦ πῆς νὰ κόψω, θὰ τὸν κόψω! Και τὴ Χουχού νὰ μοῦ πῆς νὰ παντρευτῶ, θὰ τὴν παντρευτῶ, τὴ ρημάδα!..

Παίρνει μερικὲς γρήγορες ἀνάσες. Συνεχίζει :

— Τρελλό μου, Ἀμαξαράκι!... Κράτα με κοντά σου! Ἄν με διώξης θ' αὐτοκτονήσω! Σὲ ἠγάπησα κεραυνοβόλως, ἀδερφέ μου!.. Βρὲ κακό πού τόπαθα!

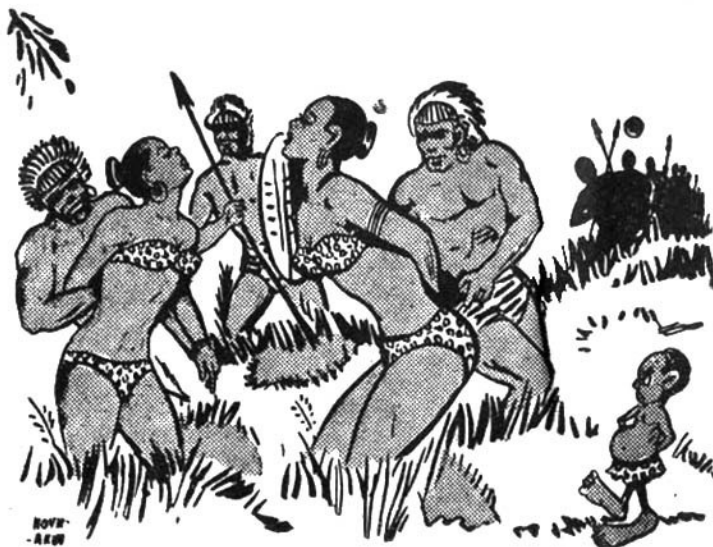
Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς τὸν ἀκούει παραξενεμένος. Σὲ μιὰ στιγμή κυττάζει τὸ μικρὸ πῆλινο θαζάκι πού κρατᾷ :

— Μήπως τὸ μύρισε, θρέ ; ρωτᾷ τὸ νᾶνο.

Ἐκεῖνος μουρμουρίζει :

— ὦ, ναί!.. Τὸ μύρισα!.. ὦ!το ὑπέροχον! Ὑπεροχέστατον, μετὰ συγχωρήσιος!

Ὁ Μὰξ Ἀρλαν καταλαβαίνει τώρα : Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Νάγροα Ντοῦ ἔχει κάνει τὸ θαῦμα του !...

Μανιασμένοι οι μαύροι κανίβαλοι χύνονται ν' αρπάξουν τις «ξεμουαλισμένες» γυναίκες τους.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΥ

Και τώρα δε παρακολουθή-
σουμε τόν Μάξ "Αρλαν:

Ο πανώριος Άμερικανός
φθάνει θιαστικός στο Μεγάλο
Ποτάμι που χωρίζει τις δυο
Ζούγκλες.

"Αφθατος στο κολύμπι,
καθώς είναι, δίνει άμέσως
θουτιά. Πέφτει στα θολά νε-
ρά. Προχωρεί σβέλτος για
την αντικρυνή όχθη...

Δυο γιγαντώσωμοι κροκό-
δειλοι τόν μυρίζονται γρήγο-
ρα. Και χύνονται πάνω του με

άνοικτά τὰ τεράστια σαγόνια
τους.

Όμως ό Άμερικανός τυχο-
διώκτης είναι και δεινός σκο-
πευτής. Τραβάει άστρατιαία
τό πιστόλι του. Σκοπεύει με
θιάσι. Πυροβολεί.

Οι πυρωμένες σφαίρες του
σφηνώνουν μέσα στα μάτια
των φοβερών έρπετων. Καί,
φθάνοντας θαθεία στα μυαλά
τους, τὰ σκοτώνουν.

"Αν λάθευε και τὰ κτυπού-
σε στο φολιδωτό κορμί τους,
τὰ θλήματα θά ξαναγύριζαν
πίσω. Σά νάχαν θρη πάνω
σέ άτσαλένιο θώρακα.

Οί κτυπημένοι κροκόδειλοι σπαρταράνε για λίγες στιγμές. Τά νερά γύρω τους αφρίζουν. Ύστερα τὰ τεράστια κορμιά τους γυρίζουν ανάποδα: με τήν κοιλιά πρὸς τὸν οὐρανό. Καί μένουν ἀκίνητοι! Νεκροί!

Ὁ Μάξ ἄρλαν ἀντιμετωπίζει κι' ἄλλους τραγικούς κινδύνους. Ὅμως τελικά τὰ κατὰφέρει. Περνάει ἀπέναντι!

Δυὸ μαῦροι ἰθαγενεῖς ψαράδες τυχαίνουν μπροστά του. Τὸς ρωτᾷ πού βρίσκεται τὸ λημέρι τοῦ Μποχάρ.

Ἐκεῖνοι τοῦ δείχνουν με

δέος τὸ μακρινὸ κούφιο βουνό!..

Ἔτσι, προχωρεῖ ἀτρόμητος, ὅπως πάντα! Φθάνει ἐκεῖ...

Τὰ «Μαῦρα Φαντάσματα» τοῦ Τερατάνθρωπου βρίσκονται, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἔξω ἀπὸ τ' ἄνοιγμα τοῦ κούφιου βουνοῦ. Καί μόλις τὸν βλέπουν χύνονται νὰ τὸν ἀρπάξουν. Θὰ χαιρόταν πολὺ ὁ Ἀφέντης τοὺς ἂν τοῦ τὸν πῆγαιναν νὰ τὸν φάη!

Ὅμως ὁ Ἀμερικανὸς ἔχει τραθήξει κιδλας τὸ πιστόλι του. Πυροβολεῖ!

Ἡ Ταταμποῦ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ σωθῇ ἀπ' τὰ τρομακτικὰ ὄρνια!...

Οι Κανίβαλοι τρομάζουν αφάνταστα από τους κρότους. Θαρρούν πώς είναι κεραυνοί. Και τὸ θάζουν πανικόβλητοι στὰ πόδια. Σκορπίζουν σάν ἀγριοκάτσια πού τὰ κυνηγάει λύκος!

«Ὁ Μάξ, Ἄρλαν εἶναι λεύθερος τώρα! Προχωρεῖ μὲ θάρρος. Μπαίνει στὸ ἀνοιγμα τοῦ πέτρινου θουνοῦ. Βρίσκει γρήγορα τὸν ἀπαίσιο Μποχάρ. Πυροβολεῖ σὺν ἀέρα!

Ὁ Τερατάνθρωπος τρομάζει τὸ ἴδιο, ὅπως καὶ πρὶν λίγο οἱ μαῦροι του.

— Στάσου, Μποχάρ! τοῦ φωνάζει. Δὲν θέλω νὰ σοῦ κάνω κακὸ... Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ζητήσω τὴν πολυτίμη φίλια σου.

Καὶ πετώντας του τὸ πῆλινο θαζάκι μὲ τὸ ρετσίνι — τὸ πραγματικὸ φίλτρο — τὸ εἶχε κλέψει ὁ Ποκοπικό — προσθέτει:

— Καὶ σοῦφερα δῶρο αὐτὸ τὸ ὑπέροχο ἄρωμα! Ἄν θάῃς στὸ κορμὶ σου ἀπ' αὐτό, δὲν θά βρωμᾷς σάν... ψόφιος γάϊδαρος, ὅπως τώρα!

Ὁ Μποχάρ παραξενεύεται. Καὶ σκύβοντας κάτω παίρνει τὸ θαζάκι στὰ χέρια του. Τὸ κυττάζει μὲ ἀπορία... Τὸ ἐξετάζει... Τὸ περιεργάζεται...

Ὡσπου τέλος τὸ φέρνει στὰ τεράστια ρουθούνια του. Τὸ μυρίζει...

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχодиώκῃς ἐνθουσιάζεται:

— Ἐν τάξει! τοῦ φωνάζει. Τώρα πού μύρισε τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Νάχρα Ντού, γίνῃκες σκλάβος μου! Δὲν θά

κάνης πιά, παρὰ μονάχα ὅ,τι ἐγὼ σὲ διατάζω!

Μὰ ὁ τρομακτικὸς Τερατάνθρωπος — ὅπως ξέρουμε — εἶναι κουτός. Καὶ σάν κουτός, εἶναι, θέθαια, καὶ πονηρός.

Ξαναμυρίζει μὲ προσοχὴ τὸ θαζάκι. Βλέπει πὼς εἶναι γεμάτο κοινὸ ρετσίνι. Ἄπ' αὐτὸ πού θγάζουν τὰ ρετσινόδεντρα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ σκέπτεται πονηρά: Γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν λευκὸ πού ἔχει τὴ δύναμι νὰ ρίχνει «κεραυνούς» κάνει τάχα πὼς μαγεύτηκε ἀπὸ τὸ ψευτοφίλτρο.

Γονατίζει λοιπὸν ἀμέσως μπροστὰ στὸν Μάρξ Ἄρλαν:

— Ἀφέντη μου, σ' ἀγαπῶ! τοῦ λέει μὲ ὑποταγή. Καὶ στὴ φωτιά νὰ μοῦ πῆς νὰ πέσω, θά πέσω νὰ καῶ! Κάνε με ὅ,τι θέλεις! Εἶμαι σκλάβος σου παντοτεινός! Θὰ σὲ ἀκολουθῶ σάν πιστὸς σκύλος!

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀναπνέει μὲ ἱκανοποίησι:

— Προχώρησε! Βγές ἔξω! τὸν διατάζει. Θὰ πᾶμε στὸ Μεγάλον Ποτάμι!...

Ὁ Μποχάρ προχωρεῖ ὑπάκουα. Ἐνῶ ὁ Μάξ Ἄρλαν, μὲ τὸ πιστόλι — καλοῦ — κακοῦ — στὸ χέρι, τὸν ἀκολουθεῖ.

Τὸ πονηρὸ σχέδιο τοῦ Τερατάνθρωπου εἶναι νὰ θρῇ τὴν κατάλληλην εὐκαιρίαν. Καὶ νὰ συγυρίσῃ καλὰ μὲ τὰ δόντια του τὸν ἀνόητο, μὰ καλοθερμὸν αὐτὸν ἄντρα.

Καὶ νὰ: Σὲ μιὰ στιγμή γυρίζει ξαφνικὰ κι ἀπότομα πίσω. Κάνει νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὶς ἀπέραντες χεροῦκλες

του...

"Όμως ό Μάξ "Άρλαν προφθαίνει. Τραβάει τή σκανδάλη του πιστολιού του...

Μά κρότος πυροβολισμού δέν άκούγεται!..

Άλλοίμονο! Τό όπλο είναι άδειο. Οί σφαίρες του έχουν σωθῆ πιά!

Τό μόνο πιά πού του μένει, είναι νά ζητήσει τή σωτηρία του στή φυγή. Καί τó θάζει στό πόδια. Τρέχει δυο πιό γρήγορα μπορεί!

Ό Τερατάνθρωπος τόν κυνηγάει ούρλιαζοντας μέ λύσσα καί μανία:

— Σκύλε! Κανένας δέν γλυτώνει άπ' τά δόντια μου!

Μά ό Μποχάρ — όπως ξέρουμε— έχει τεράστιο καί βαρύ κεφάλι. Κι αυτό τόν έμποδίζει νά τρέξη πολύ! Έτσι, ό Μάξ "Άρλαν, γρήγορα καταφέρνει νά προχωρήσει. Νά χαθῆ άπ' τά μάτια του διώκτη του... Τραβάει άλαφιασμένος κατά τó Μεγάλο Ποτάμι...

Καθώς τρέχει, ψιθυρίζει χαμένα:

— Τό φίλτρο δέν έκανε τίποτα στό Μποχάρ! Αυτός ό τιποτένιος Μάγος μέ ξεγέλασε. Μοϋδωσε ψεύτικο!

"Όμως άμέσως θυμάται τόν Ποκοπικό:

— Περιέργο! Ό νάνος όμως μαγεύτηκε μόλις τó μύρισε! Γιατί άραγε;!

... Ό Τερατάνθρωπος όταν παύει νά βλέπει τόν "Αμερικανό, σταματάει άπογοητευμένος. Τό καλοθρεμένο θύμα κατάφερε νά του ξεφύγει...

Κ' έτοιμάζεται νά ξαναγυρίσει πίσω: Στό πέτρινο κούφιο βουνό του...

"Όμως ξαφνικά ανθρώπινο ποδοβολητό φθάνει στ' αυτιά του. "Αμέσως κρύβεται πίσω άπό κάτι θεόρατους θάμνους. Παραμονεύει σάν πεινασμένο θηρίο.

Καί νά: Δέν περνάνε λίγες στιγμές καί τά μάτια του φωτίζονται άπό άγρια χαρά! Μουγγρίζει σιγά καί μέ σφιγμένα δόντια:

— Καλώς τά πουλάκια μου! Χό, χό, χό! Σήμερα θά χορτάσω καλά!

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ « ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ »

"Όπως θυμόσαστε, είχαμε παρατήσει τόν Ποκοπικό δεμένον μέ χορτόσχοινο καί κρεμασμένον άπ' τó χαμηλό κλαδί κάποιου θεόρατου δέντρου!

Δέν έχει περάσει πολλή ώρα, όταν ξαφνικά ένα μπουλούκι άπό νέες κι όμορφες άνθρωποφάγες, περνάνε τυχαία άπ' τó σημείο αυτό.

Βλέπουν τόν κρεμασμένο νάνο. Καί μαζεύονται όλες κάτω άπ' τó δέντρο.

Ό Ποκοπικό τις μετράει άπό ψηλά:

— Μιά... δυό... τρεις... τέσσερες... πέντε...

Κάποτε τελειώνει τó μέτρημα:

— Είναι σαρανταδυό όλες! μουρμουρίζει:

Καί γνωματεύει σοβαρά κι άγέρωχα:

-- 'Εν τάξει, Κορίτσια! Μοῦ φτάνετε!

Οἱ ἄγριες ἀραπίνες σκαρφαλώνουν, σάν μαϊμούδες, στοῦ δέντρο. Τὸν λύνουν γρήγορα. Τὸν κατεβάζουν με προσοχή γιὰ νὰ μὴ τοὺς κτυπήση.

Ὁ νᾶνος συγκινεῖται:

— Μερσί, γλυκές μου Καρακάξες! Ποτές δὲν φανταζόμουνα πὼς τὸ γοητὶλὶ κι μοῦ τυγχάνει τόσο μέγα!

Ἐκείνες δὲν τοῦ ἀποκρίνονται. Μαζεύουν ἀπὸ γύρω ξερά ξύλα. Ἀνάβουν γρήγορα φωτιά. Ἐτοιμάζονται νὰ τὸν ψήσουν ζωντανό. Κάθε μιά τους θὰ πάρη κι ἀπὸ ἓνα μεζεδάκι. Δὲν θαριέσαι: καλὸ εἶναι κι αὐτό!

Ὁ Ποκοπικό τώρα καταλαβαίνει τ' ἀποτελέσματα τῆς... γοητείας του:

— Θὰ μὲ χλαπαχλουπίσετε, τὸ λοιπόν; τίς ρωτᾷ τρέμοντας. Στὸ στομάχι νὰ σᾶς κάτσω, παληοθήλυκα!

Ὅμως, σχεδὸν ἀμέσως, παρατάει τ' ἀγέρωχο ὕφος του. Ἀρχίζει νὰ τίς παρακαλᾷ:

— Ἀμάν, θρὲ Κορίτσια! Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τρῶτε κρέας. Χαλάει τὸ δέρμα σας! Θὰ χαλάσῃ κ' ἡ σιλουέττα σας! Μονάχα φρούτα νὰ περιδρομιάζετε. Βιταμίδα κι' ἄγιος ὁ Θεός!

Οἱ ἄγριες καὶ χαριτωμένες ἀνθρωποφάγες, καὶ πάλι καμμιὰ σημασία δὲν τοῦ δίνουνε...

Ἡ φωτιά τους ὅλο καὶ φουντώνει. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὸν πετάξουνε στίς

φλόγες τῆς.

Εὐτυχῶς ὅμως! Ξαφνικά ὁ Ποκοπικό θυμᾶται τὸ ἄρωμα-τικὸ ρετσίνι ποῦ ἔχει κρύψει στὴ μέσα τσέπη τοῦ τομαρένιου παντελονιῦ του...

Ἔτσι, καὶ σὰ νὰ θέλῃ τάχα νὰ τίς ὑποχρεώσῃ, τοὺς δίνει νὰ μυρίσουνε:

— Νά, θρὲ καρακαξομαμζέλες! Ἄν δὲν με ψήσετε νὰ μὲ φᾶτε, θὰ δώσω σ' ὅλες σας ἀπ' αὐτό! Νὰ μοσχοβρωμάτε σ' ὅλη σας τὴ ζωὴ! Εἰδατε τί ὑπέροχα καὶ ὑπεροχέστατα ποῦ μυρίζει; Εἶναι τὸ ἄρωμα τῆς τελευταίας μόδας: «Ἐσάνς ντέ... Καμπινέ» τὸ λένε!

Οἱ πεινασμένες ἀραπίνες μυρίζουν λαίμαργες μιά - μιά, τὸ φίλτρο. Ξετρελλαίνονται ἀπ' τὸ μευστικό του ἄρωμα! Ἄλλοιμον! ὅμως Στὴ στιγμή νοιώθουν νὰ γίνεται μέσα τους μιά παράξενη μεταμόρφωσι:

Καὶ νά: Γονατίζουν ἀμέσως ὅλες ὑποτακτικὰ μπροστὰ στοῦ νᾶνο πού, πρὶν λίγες στιγμές, ἤλθοσαν νὰ τὸν ψήσουν. Νὰ τὸν φᾶνε!

— Σ' ἀγαπάμε! τοῦ ψιθυρίζουν ἀναστενάζοντας. Σὲ λατρεύουμε! Θέλουμε νὰ γίνουμε σκλάβες σου παντοτεινές!

Ὁ «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» κρατᾷ πόζα τώρα. Τίς διώχνει θάνασσα:

— Ἐξω καρακαξοκάργιες! Μὴ μοῦ κολλᾶτε, καθότι θὰ σᾶς σφάξω... κατὰ τετράδας! Ἀμέεε;!

Ὅμως ἐκείνες ἐπιμένουνε,

Ἡ μανιασμένη Χουχού κλωτσάει καὶ ποδοπατάει τὸν ἄπιστο
«Ἀντρακλά» της.

Ἔχουνε γίνει τρελλές ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτόν! Τὸν ἀγκαλιάζουν! Τὸν φιλᾶνε... Τὸν χαϊδεύουνε!

Ὁ τρομερὸς γυναικοκατακτητής, ἀναστενάζει:

— Μὴ μὲ παρεξηγήσετε, θρὲ κορίτσια. Θὰ σᾶς φιλοῦσα κ' ἐλόγου μου! Μὰ φοβᾶμαι μὴ μὲ περάσετε γιὰ... ξελιγωμένο!

Κι ἀμέσως ξεκινάει ἀγέρωχος. Παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ δύσι. Θέλει νὰ περάσῃ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Νὰ κάνῃ τὸ κομμάτι του στὴ Χουχού. Νὰ σκάσῃ ἀπ'

τῇ ζήλεια της ἢ «Μαύρη Γόησσα»!

Οἱ σαρανταδυὸ νέες καὶ παλώριες ἀραπίνες τὸν ἀκολουθοῦν.

— Ἀμὰν Χारेमारा ποὺ 'κονόμησα! Ξεφωνίζει ὁ Ποκοπικο. Φτοῦ μου νὰ μὴν ἀθασκαθῶ, ἀδερφέ μου!

... ..

ΧΗΡΟΣ... ΚΑΤ' ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΝ!

Ἔτσι, φθάνουν κάποι' ἐκεῖ...

Στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας θρίσκειται μονάχα ἡ Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ καὶ

ή Χουχού. 'Ο Ταρζάν έχει — τί παράξενο — χαθή κι αυτός από χθές. "Όπως ακριβώς και ο Γκαούρ!..

'Η πανέμορφη συντρόφισσά του βρίσκεται σέ κακά χάλια από τη θλίψη της. Πεσμένη τὰ μπρούμυτα στὰ χορταρένια στρωσίδια, κλαίει άπαρηγόρητα.

'Η μελιστάλακτη Χουχού άκούει φασαρία έξω από τη σπηλιά. Πετιέται στο άνοιγμά της.

Καί νά: Τά μάτια της γουρλώνουν καθώς άντικρύζει τόν πολυαγαπημένο της Ποκοπίκο μέ τις τόσες καί τόσες όμορφες άραπινούλες του.

'Ο νάνος κάνει τις άπαραίτητες συστάσεις:

— 'Απ' έδω τό... χαρέμι μου, ζωή νάχη! μουρμουρίζει στήν πυγμαία.

Καί δείχνοντάς τη στο «Χαρέμι», συνεχίζει:

— Κι άπ' έδω ή «Μαύρη Γόησσα» πού νά μην άθασκαθής τό... σκιαχτρο!

Τό μυαλό της Χουχού θολώνει από τη ζήλεια. Καί σάν τρελλή χύνεται νά σπαράξει τις αντίζηλες.

"Όμως οί νεαρές άνθρωποφάγες, δέν χορατεύουνε. Τή θάζουν άμέσως κάτω. Τήν κτυπάνε, τήν κλωτσάνε, τήν ποδοπατάνε. Καί μιá άπ' όλες, τραβάει νά της ξεριζώση τό τσουλούφι...

'Η άμοιρη πυγμαία «βλέπει τό χάρο μέ τά μάτια», πού λένε! Στριγγλίζει σάν γουρνόπουλο πού τό σφάζουν:

— Βοήθεια Ποκοπικάκι

μου! Καλέ μέ φάγανε οί σκούλες!

'Ο νάνος πού παρακολουθεί τό δράμα της άτάραχος, μουρμουρίζει:

— "Αν σέ φάγανε, φάτες κ' έσύ! Αútές είναι γυναικείες δουλειές. Έμένα δέν μου πέφτει λόγος. Τυχχάνω "Αντρακλας δυσθεόρατος, μοθόρος κι άνοιχτόκαρδος. 'Ολέ!

Στό μεταξύ θγαίνουν άπ' τη σπηλιά ή Τζέϊν κι ό Μπέϊμπυ. Βλέπουν τό κακό πού γίνεται! Καί πέφτουν, μαζί κ' οί δύο τους, νά σώσουν τη Χουχού.

'Η "Αρχόντισσα της Ζούγκλας ρίχνει κ' έναν πυροβολισμό στόν άέρα. Οί άνθρωποφάγες τρομάζουν άφάνταστα. Τό θάζουν στὰ πόδια, Σκορπίζουν έδω κ' εκεί σάν κυνηγημένα άγριοκάτσικα!

'Ο Ποκοπίκο πού βλέπει τό χαρέμι του νά χάνεται γίνεται μπαρούτι! Φωνάζει άγρια στή Τζέϊν:

— Γιατί πυροβόλησες, κυρά Τέτοια; Ξέρεις, μωρέ, πώς μου διάλυσες τήν... οίκογένεια; Καταλαβαίνεις πώς μου χάλασες τό σπίτι;

"Ετσι, παρατώντας τους, τρέχει έδω κ' εκεί άλαφιασμένος. Ξαναμαζεύει τό σκόρπιτο χαρέμι του. Καί φεύγουν όλοι μαζί!...

'Ο νάνος οδηγεί τις όμορφες μαύρες πρós τό Μεγάλο Ποτάμι. Νοιώθει μιá παράξενη δύναμη νά τόν τραβάη στήν Πέρα Ζούγκλα... Αισθάνεται τήν άνάγκη νά συναντήσει τόν «άγαπημένο» του Μάξ

"Αρλαν.

Είναι, σίγουρα, ή μαγική ενέργεια από τὸ φίλτρο τοῦ Νάχρα Ντο. Αὐτὸ ποὺ μύρισε στὸ μικρὸ πῆλινο θαζάκι. Γοητεύτηκε κι αὐτός, ὅπως κ' οἱ νεαρές ἀνθρωποφάγες ποὺ τώρα τὸν ἀκολουθοῦν.

"Ὅμως καθὼς προχωροῦν, μεγάλη — ἀλλοίμονο — λαχτάρα τοὺς περιμένει:

Οἱ ἀγριοὶ μαῦροι κανίθαλοι ποὺ ἔχουν χάσει τίς νεαρές κι ὁμορφες γυναῖκες τους, ψάχνουν ἀνήσυχτοι στὴ Ζούγκλα νὰ τίς θροῦνε.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή τίς ἀντικρύζουν ν' ἀκολουθοῦν, ξετρελλαμένες ἀπὸ ἀγάπη, ἕναν μικροσκοπικὸ νᾶνο μὲ μεγάλη κεφάλαι, φουσκωτὴ κοιλιά καὶ τεράστιες πατοῦσες!

Καὶ φυσικὰ χύνονται νὰ τίς ἀρπάξουν...

Μὰ οἱ ἀραπίνες δὲν θέλουν μὲ κανένα τρόπο ν' ἀκολουθήσουν τοὺς ἀντρες τους. Γίνονται θεριὰ ἀνήμερα. Καὶ μὲ νύχια καὶ δόντια ζητᾶνε νὰ τοὺς σπαράξουν.

Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοὺς ἔχει ἀφαιρέσει κάθε λογικὴ.

"Ετσι, ἕνα φοβερὸ μακελειὸ ἀρχίζει! Τ' ἀντρώγινα ἀλληλοσπαράζονται μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία!

"Ὁ Ποκοπικό, καθισμένος ἀγέρωχα σὲ μιὰ πέτρα, παρακολουθεῖ μὲ περηφάνεια τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

— Μεγάλος γόητας τυγχάνω, ἀδερφέ μου! ἀναστενάζει. Μεγάλος καρδιοθραύστης, καὶ δὲν τῷ ξερα, ὁ φουκαράς!

Κι ἀμέσως φωνάζει, γιὰ νὰ δώση κουράγιο στίς ἀραπινοῦλες:

— Ἀπάνω τους, Κορίτσια! Φάτε τους τὰ μουστάκια!

Οἱ νεαρές μαῦρες ἀνθρωποφάγες δείχνονται πιὸ δυνατές κι ἀτρόμητες ἀπ' τοὺς ἀντρες τους. Σωριάζουν κάτω, βαρειά κτυπημένους, πολλοὺς ἀπὸ δαύτους! Μὰ κ' ἐκεῖνοι, θέβαια, ρίχνουν ἀναισθητες μερικὲς ἀπ' αὐτές!

"Ὅμως ὁ ἀλληλοσπαραγμὸς παίρνει μᾶκρος. Ὁ Ποκοπικό ἀρχίζει τώρα νὰ θαριέται. "Ετσι, καὶ γιὰ νὰ δώση ἕνα τέλος στὸν καυγᾶ ξεφωνίζει τρομαγμένος τάχα:

— Ὁ Μποχάααρρρ! "Ερχεται ὁ Μποχάααρρρ!

Οἱ κανίθαλοι τρομάζουν! Γιατὶ ὁ φοβερὸς Τερατάνθρωπος ἔχει θερίσει τὴ γενιά τους!

Παρατᾶνε λοιπὸν τίς γυναῖκες τους. Κι ὅσοι στέκουν ἀκόμα ὀρθοί, τὸ θάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν πανικόβλητοι νὰ σωθοῦνε.

"Ὁ Ποκοπικό κάνει ἀμέσως προσκλητήριο στὸ χαρέμι. Τοῦ λείπουν τρεῖς γυναῖκες. Κι ἀναστενάζοντας μὲ σπαραγμὸ μουρμουρίζει πένθιμα:

— Ζωὴ σὲ λόγου μου! Χήρεψα ἀπὸ τρεῖς, ἀδερφέ μου! Τοῦτέστι... χῆρος κατ' ἐπανάληψιν!

Μὲ τίς τριάντα ἐννιά ἀραπινοῦλες ποὺ τοῦ ἔχουν πιά ἀπομείνει, προχωρεῖ μελαγχολικὸς τώρα... Ὡσπου φθάνουν κάποτε στὸ Μεγάλο Πο-

τάμι...

Εκεῖ οἱ ἀνθρωποφάγες μαζεύουν χοντροὺς πεσμένους κορμούς δέντρων. Τοὺς δένουν, τὸν ἕνα πλάϊ στὸν ἄλλον, μὲ γερά χορτόσχοινα. Καὶ μὲ ἄνεσι κ' ἐπιδεξιότητα, καταφέρνουν νὰ σκαρώσουν γρήγορα μιὰ μεγάλη πρωτόγονη σχεδιά.

Τέλος, σπρώχνοντας ὅλες μαζί τὴ ρίχνουν στὸ νερό. Πηδάνε σ' αὐτή. Καὶ μὲ μακρὰ κλαδιά, ἀντὶ γιὰ κουπιά, προχωροῦν γιὰ τὴν ἀντικρινὴ δχθῆ.

Ὁ νᾶνος, ποὺ κι αὐτὸς θέβαινα θρίσκειται στὴ σχεδιά, κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὶς ὑποτακτικὲς ὁμορφες σκλάβες του. Καὶ ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος:

— Ἀμάν, Χαρεμάρα, ἀδερφέ μου! Ὅστε ὁ γιὸς τοῦ Ἀβδουλ Χαμίτ νάμανε!

ΒΟΥΤΙΑ ΣΤΟ ΞΕΡΟΠΗΓΑΔΟ!

Ὅμως πολλοὶ πεινασμένοι κροκόδειλοι παρακολουθοῦν τὴ σχεδιά τους, δεξιὰ κι ἀριστερά. Σάν... τιμητικὴ φρουρά!

Ὁ Ποκοπικό ποὺ θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του, τοὺς φωνάζει ξαφνικά:

— Ἔεε! Ὅσες ἀπὸ σᾶς μ' ἀγαπᾶτε, νὰ θουτήξετε στὰ νερά! Γουστάρω νὰ σᾶς χλαπαχλοῦπισουνε οἱ κροκόδειλοι!

Καὶ νά: Ἀμέσως, κι ὅλες μαζί οἱ ἀραπίνες, κάνουν νὰ

πάρουν θουτιά! Ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ φρικτὸ θάνατο ποὺ τὶς περιμένει στὰ τρομακτικὰ σαγόνια τῶν πεινασμένων θεριῶν!

Τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Νάχρα Ντοῦ κάνει καλὰ τὴ δουλειά του. Εἶναι πραγματικὰ θαυματουργό!

Ὅμως ὁ νᾶνος προφθαίνει καὶ τὶς συγκρατεῖ:

— Ὅχι, ὄχι! Σταθῆτε, καλὲ Κορίτσια! Σαχλαμάρα σᾶς τῶπα! Ἔτσι γιὰ νὰ σπάσω πλάξι!

Τέλος, σῶοι καὶ ἀθλαθεῖς, διασχίζουν τὸ ποτάμι. Φθάνουν στὴν ἀντικρινὴ δχθῆ. Βγαίνουν στὴ μυστηριώδη Πέρα Ζούγκλα. Καὶ προχωροῦν...

Ὁ Ποκοπικό θέλει, καλὰ καὶ σάνει, νὰ βρῇ τὸν ἀγαπημένο του Μάξ Ἀρλαν. Καὶ ψάχνει χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ θρίσκειται. Σὰ νὰ ζητᾷ ψύλλο στ' ἄχυρα!

Μὰ ξαφνικά ἕνας γιγαντώσωμος κι ἄγριος μαῦρος φύλαρχος παρουσιάζεται μπροστά τους. Μαζὶ μ' ἕνα μπουλούκι ἀραπάδες.

Κι ὅλοι μαζί ἀρπάζουν τὶς ὁμορφες ἀνθρωποφάγες. Τὶς σέρνουν μὲ τὴ θία γιὰ τὸ κοντινὸ χορταρένιο χωριὸ τους.

Ὁ νᾶνος κλαίει, κτυπιέται καὶ παρακολουθεῖ τὸν ἀρπαγα φύλαρχο καὶ τοὺς μαῦρους του:

— Λυτήσου με, μπάρμπα λεβέντη! Μὴ μοῦ τὶς παίρνεις ὅλες! Ἄσε μου καμμιά δεκαπενταριά γιὰ... ἐνθύμιο!

‘Ο Ποκοπίκο δὲν ξέρει πῶς τὸ ρετσίνι πού εἶχε κλέψει ἀπ’ τὸ πῆλινο θαζάκι τοῦ Μᾶξ. Ἄρλαν εἶναι μαγικὸ φίλτρο. Θαρρεῖ πῶς εἶναι μονάχα ἓνα ὠραῖο ἄρωμα!

Ἔτσι, καὶ γιὰ νὰ καλοπιᾶσῃ τὸν Ἀρχικαννίβαλο, τὸ θγάζει ἀπ’ τὸ τσεπάκι τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του. Τοῦ τὸ δίνει νὰ τὸ μυρίσῃ.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται στὴ στιγμή:

‘Ο φύλαρχος σταματᾷ ἀπότομα. Γονατίζει μπροστὰ στὸ νᾶνο. Τοῦ λέει πῶς τὸν ἀγαπάει! Πῶς τὸν λατρεύει! Καὶ τοῦ δηλώνει αἰώνια πίστι καὶ ὑποταγή.

‘Ο Ποκοπίκο μурμουρίζει θαρεῖά κι ἀγέρωχα:

— Πάει κι αὐτός! Ἐρωτοχτυπήθηκε! Θὰ τὸν προσλάβω στὸ... χαρέμι!

Κι ἀμέσως τὸν διατάζει:

— Πέσ’ στοὺς ἀραπάδες σου νὰ παρατήσουνε τὰ κορίτσια μου καὶ νὰ γίνουμε καπινός! Ἀλλοιῶς θὰ τραθῆξω τὴ χατζάρα μου καὶ θὰ τοὺς ἀποκεφαλίσω τὶς κεφαλές!

Ἔτσι καὶ γίνεται. ‘Ο φύλαρχος ὑπακούει χωρὶς ἀντίρρηση στὴ διαταγὴ του.

Λίγο πὺδ πέρα θρίσκεται ἓνα θαρὺ ξεροπήγαδο. ‘Ο νᾶνος τὸ δείχνει στὸν μαγεμένο Ἀρχικαννίβαλο:

— Ἄν μὲ ἡγαπᾷς, τοῦ λέει, κᾶνε μπλουὺ ἐντὸς τοῦ ξεροπηγάδεως τούτου:

Ἐκεῖνος καθόλου δὲν διστάζει. Ἀμέσως, καὶ μ’ ἓνα πήδημα, γκρεμοτσακίζεται στὸν πάτο του!

‘Ο Ποκοπίκο, λεύθερος τώρα, ξαναμαζεύει, γιὰ τρίτη φορά, τὶς χαριτωμένες ἀραπνοῦλες του. Κόβει ἀπὸ κάποια ρευματιὰ ἓνα μακρὺ καλάμι. Καὶ τὶς βόσκει σάν... γαλοπούλες, μурμουρίζοντας:

— Μυστήριο πράμμα! ‘Οποῖος μυρίζει τὸ ρετσίνι μου, γίνεται... ρετσινάτος!

Ὅμως ξαφνικά καὶ καθὼς προχωροῦν, ἓνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ φθάνει στ’ αὐτιά τους. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, πῖσω ἀπὸ κάτι πυκνὲς φυλλωσιές, ξεπετάγεται ὁ Τερατάνθρωπος!

Ἐπαναλαμβάνει δυνατὰ τώρα:

— Καλῶς τὰ «πουλάκια» μου! Θὰ χορτάσω καλὰ σήμερα!

‘Ο Ποκοπίκο τὰ χρειάζεται. Ὅμως καταφέρνει νὰ μὴ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του. Φωνάζει στὸ Μποχάρ:

— Γεῖά σου, μπάριμπα Κέφαλε! Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Καὶ συνεχίζει, δείχνοντάς του τὶς τριάντα ἐννιά ἀραπίνες:

— Τὶς γλέπεις τίς... γαλοπούλες; Στὶς φέρνω γιὰ νὰ τὶς χλαπαχλουπίσῃς!

Ὅμως αὐτές, πού ἔχουν τρομάξει, βλέποντάς τον, κᾶνουν νὰ φύγουν. ‘Ο Ποκοπίκο τὶς διατάζει εὐγενικά:

— Παρακαλῶ, Κορίτσια! Μὴν ἀμολᾶτε μελάνι! Πιάστε οὐρὰ στὸν... Κύριο! Ἐχει τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς... κολατίσῃ!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΧΝΗ!

Οί ἄμοιρες ἀραπίνες πιά-
νουν πρόθυμα οὐρά μπροστά
στό τεράστιο στόμα τοῦ Τερα-
τάνθρωπου.

Ὁ Μποχάρ παραξενεύεται:

— Γιατί σ' ἀκοῦνε; ρωτάει
τὸ νάνο. Γιατί κάνουνε ὅ,τι
τοὺς διατάξεις;

— Καθότι τυγχάνω γόης
καὶ γλυκοαίματος! τοῦ ἀπο-
κρίνεται. Στραβομάρα ἔχεις
καὶ ρωτᾷς;

Ὁ Τερατάνθρωπος τὸν κυτ-
τάζει μὲ θαυμασμό. Ἐνῶ ὁ
Ποκοπικό, βγάζοντας τὸ μα-
γικὸ ρετσίνι του, συνεχίζει:

— Τὸ γλέπεις αὐτό; Ὅποιος
τὸ μυρίση, ἀδερφέ μου γίνεται
Καζανόθας, ὥστερ καὶ τοῦ
λόγου μου μετὰ συγχωρήσι-
ος!

Ὁ Μποχάρ τοῦ ἀρπάζει τὸ
ρετσίνι. Τὸ φέρνει γρήγορα
στὰ ρουθούνια του.

Αὐτὸ ἦτανε: Ἐχει πιά μα-
γευτῇ! Ἐχει γίνει σκλάβος
τοῦ νάνου. Ὑπάκουος σάν
σκυλάκι.

Ὁ Ποκοπικό τὸν διατάζει:

— Σκύψον διὰ νὰ ἱππεύσω
ἐπὶ τοῦ σβέρκου σου!

Καὶ μ' ἓνα πήδημα θρονιά-
ζεται πάνω στοὺς ὤμους τ'αυ-
τοῦ. Ὑστερα τοῦ φωνάζει ἀνεμί-
ζοντας τὴ χατζάρα:

— Ἰσα, μάγκα Τεραταν-
θρωπάκο! Πάτα γκάζι νὰ
τσουλήσουμε! Τράβα γιὰ τὸ
Μεγάλο Ποταμάκι!

Ὁ Μποχάρ ξεκινάει ὑπά-
κουα. Τὸ «χαρέμι» ἀκολουθεῖ
σάν ὑπνωτισμένο...

Ἔτσι, ξαναφθάνουν σὲ λί-
γο στὴν ὄχθη τοῦ Ποταμιοῦ.

Μὲ τὴ μεγάλη σχεδιά περνᾷ-
νε πάλι ἀντίκρυ στὴ Ζούγκλα
τοῦ Ταρζάν. Καὶ προχωροῦν.

... Ἀς τοὺς ἀφήσουμε ὁμῶς
γιὰ λίγο. Κι ἄς παρακολουθή-
σουμε τὸν Μᾶξ Ἀρλαν:

Κυνηγημένος ἀπὸ τὸν Τερα-
τάνθρωπο, περνάει μὲ ἀφάντα-
στες δυσκολίες τὸ Ποτάμι.
Τρέχει στὴν καλύβα του. Ξα-
ναγεμίζει τὸ πιστόλι του μὲ
σφαῖρες. Καὶ φεύγει γιὰ τὰ
χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ.
Θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸν Νάχρα
Ντού. Γιατί θαρρεῖ πὼς τὸν
ξεγέλασε. Πὼς τὸ φίλτρο ποῦ
τοῦ ἔδωσε ἦταν ψεύτικο.

Ὅμως στὰ μισὰ τοῦ δρό-
μου κοντοστεκεται ἀνήσυχος.
Σπαρακτικὰ γυναικεῖα ξεφω-
νητὰ φθάνουν στ' αὐτιά του.

Εἶναι ἡ πανώρια Τατα-
μποῦ... Δυὸ τεράστια πεινα-
σμένα ὄρνια ἔχουν χυθῇ πάνω
τῆς νὰ τὴν σπαράξουν.

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώ-
κτης χύνεται ἀτρόμητος νὰ
τὴ σώσῃ. Παλεύει αὐτὸς μὲ τὰ
φτερωτὰ θεριά. Ὡσπου τέλος
καταφέρνει, μὲ τὸ πιστόλι του
νὰ τὰ σκοτώσῃ. Νὰ σώσῃ τὴν
ὑπέρροχη συντρόφισσα τοῦ Γκα-
οῦρ.

Ἡ Ταταμποῦ τοῦ μιλάει ἀ-
μέσως γιὰ τὴν παράξενη ἐ-
ξαφάνισι τοῦ μελαψοῦ γίγαν-
τα. Πὼς ἔφαχνε στὴ Ζούγκλα
νὰ τὸν θρῇ. Καὶ πὼς τώρα
μόλις εἶχε ἀνακαλύψει κάτω
στό λαοπαμένο, ἀπὸ τίς νερο-
ποντές, χῶμα, τ' ἀχνάρια τῶν
ποδαριῶν του...

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τὴν τοαθα-
εὶ ἀπὸ τὸ χέρι. Κ' οἱ διὸ μα-

ζι ακολουθούν τις πατημασιές του Γκαούρ, "Ωσπου φθάνουν κάποτε σ' ένα ξέφωτο...

Έκεί κι άλλα άχνάρια ποδαριών φαίνονται. Είναι φανερό πώς στο σημείο αυτό, ο Γκαούρ, συναντήθηκε με κάποιον άλλο πρόσωπο...

Οι πατημασιές προχωρούν τώρα διπλές... Ο Αμερικανός και η μελαψή Κόρη τις ακολουθούν. Και φθάνουν στα χαλάσματα του αρχαίου ναού. Σταματάνε μπροστά στην καταπακτή του μονόφθαλμου μάγου...

ΤΑ ΔΥΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Στο σημείο αυτό πρέπει να γυρίσουμε λίγο πίσω στην ιστορία μας:

Χθές τα μεσάνυχτα που ο Θεός χαλούσε τον Κόσμο με τη μπόρα, τη νεροποντή και τους κεραυνούς!

"Ας ξαναβρεθούμε με τη φαντασία μας στην καταπακτή του Νάχρα Ντοϋ. Λίγη ώρα ύστερα από τη στιγμή που ο Μάρξ "Αρλαν είχε φέρει τα κομμένα κεφάλια του Γκαούρ και του Ταρζάν.

Ξαφνικά ο άπασις Μάγος ακούει ποδοβολητό. Κάποιοι άγνωστοι κατεβαίνουν τα χωματένια σκαλοπάτια του ύψηλου άντρου του. Καί, σχεδόν άμέσως, αντίκρύζει μπροστά του ολοζώντανους τούς δυο μισητούς γίγαντες: τον λευκό και τον μελαφό!

Ο τρόμος και η φρίκη ζωγραφίζονται στο πρόσωπό του. Βάζει τις φωνές:

— Βρυκόλακες!.. Βρυκόλακες!... Πρίν λίγο είδα τὰ κεφάλια σας κομμένα! "Εξω θρυκόλακες! "Εξω...

Τὸν ἴδιο τρόπο δοκιμάζει καὶ ἡ τερατόμορφη γρηῃ σκλάβά του.

Ο Γκαούρ και ο Ταρζάν γυρίζουν άργά... Ξανανεβαίνουν τα χωματένια σκαλοπάτια. Χάνονται σάν φαντάσματα στο σκοτάδι και στο χαλασμό της τραγικής νύκτας!..

... ..

Και τώρα ἄς συνεχίσουμε τὴν ἱστορία που διακόψαμε. Αὐτὴν που διαδραματίζεται τὴν ἐπομένη μέρα :

Ο Μάξ "Αρλαν και η Ταταμπού, ἀκολουθώντας, ὅπως εἶδαμε, τ' άχνάρια τῶν ποδαριῶν, φθάνουν πάνω από τὸ άνοιγμα τῆς κατακόμβης. Καὶ κατεβαίνουν τὰ χωματένια σκαλοπάτια...

Ο μονόφθαλμος Μάγος κάθεται πάνω στις νεκροκεφαλές και στα κόκκαλα.

Η μελαψή Κόρη τὸν ρωτάει με λαχτάρα :

— Παντοδύναμε Νάχρα Ντοϋ: Ἦρθε ἐδῶ ὁ Γκαούρ με κάποιον άλλον;

Εκείνος μουγγρίζει άγρια:

— Ναί!... Ἦρθαν ἐδῶ κι' οἱ δυο θρυκόλακες! Ξορκισμένοι νᾶναι!... "Εξω κι' ἐσεῖς!... Ο άνθρωπος που θρίσκεται πλάϊ σου τούς ξσφαξε. Μούφερε σ' ένα σακκι τὰ κεφάλια τους. Τὰ εἶδα με τὸ μάτι μου!...

Ο Μάξ "Αρλαν τραβάει μανιασμένος τὸ πιστόλι του. Κάνει νά πυροβολήση τὸν ἄ-

ποίσω Μάγο. "Οχι για τὰ λόγια που εἶπε. Μὰ για τὸ ψεύτικο φίλτρο πού τοῦχε δώσει.

Μὰ ἡ Ταταμπού προφθαίνει. Τὸ ἄρπάζει τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ :

— Μή, Μάξ! Δὲν κατάλαβες λοιπὸν πὼς ὁ Μάγος ἔχει τρελλαθῇ; Δὲν ξέρει τί λέει!

Καὶ τραβῶντας τὸν ἀπ' τὸ μπράτσο, ξανανεβαίνουν τὰ χωματένια σκαλοπάτια. Βγαίνουν ἔξω. Προχωροῦν...

Μὰ νά: Λίγο πρὶν πέρα, τὰ μάτια τῆς Ταταμπού πέφτουν ξαφνικά στὸ κούφωμα κάποιου γέρικου κορμιοῦ. Κι' ἐκεῖ, ἀντικρὺζει τὰ κομμένα κεφάλια τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν.

"Ἡ ἀμοιρὴ μένει ἀκίνητη σὰ νὰ δέχτηκε ἀστροπελέκι στὸ κεφάλι! Τὰ κυττάζει μὲ φρίκη κι' ἀπόγνωσι. Καὶ θγάζοντες ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλιαχτὸ χύνεται, κατὰ τὸ δέντρο.

"Ὅμως, πρὶν προλάβῃ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!

"Ὁ Μάξ "Ἀρλαν σκεπάζει τὰ κομμένα κεφάλια μὲ πέτρες. Κι' ἄρπάζοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀναισθητὴ Ταταμπού, ξεκινάει. Παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὸ θραχώδιο βουνό.

"Ὅμως, ἡ μελαψὴ κόρη συνέρχεται ξαφνικά. Κάνει μιὰ ἀπότομη κίνησι. Ξεφεύγει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ "Ἀμερικανοῦ. Καὶ τραβῶντας τὸ μαχαίρι του, οὐρλιάζει μὲ λύσσα :

— Κακοῦργε!.. "Ὁ Νάχρα Ντοῦ εἶχε δίκιο. Δὲν ἦταν κα-

θόλου τρελλός, ὅπως νόμισα! Στ' ἀλήθεια δολοφόνησες κι' ἔκοψες τὰ κεφάλια τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν. Τὰ εἶδα κι' ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου! Θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ. Θὰ πάρω τὸ αἷμα τους πίσω!...

Καὶ πάει νὰ πῇ ὁ Μάξ "Ἀρλαν, μὰ δὲν προφθαίνει. Ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα ἔχει κιόλας χυθῇ μανιασμένη πάνω του...

Μὰ ὁ πανώριος τυχοδιώκτης εἶναι — ὅπως ξέρουμε — ἀφάνταστα δυνατὸς ἄντρας! Προφθαίνει καὶ τῆς ἄρπάζει τ' ὀπλισμένο χέρι. Τὴ συγκρατεῖ.

"Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή θαρρεῖα καὶ γρήγορα ποδοβολητὰ ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν.

"Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν φθάνουν ἀλαφιασμένοι μπροστά τους.

"Ἡ Ταταμπού μαρμαρώνει, κυττάζοντάς τους μὲ τρόμο καὶ φρίκη. Ταυτόχρονα θγάζει σπαρακτικὴ κραυγὴ:

— Βρυκόλακεεεεε!

Καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ σωριάζεται κάτω ἀναισθητὴ.

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι' ἀπὸ τὴν ἴδια κατεύθυνσι φθάνουν ἐκεῖ ἡ Τζέιν καὶ ἡ Χουχού...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΕΞΗΓΕΙΓΑΙ

"Ὁ Μάξ "Ἀρλαν κυττάζει ἡσυχος καὶ ἀτάραχος τοὺς δυὸ νεκραναστημένους συντρόφους. Ἀρχίζει νὰ τοὺς ἐξηγῇ:

— Χθὲς τὰ μεσάνυχτα ἔκλεισα μιὰ συμφωνία μὲ τὸν Νάχρα Ντοῦ: Αὐτὸς θὰ μοῦ εἰνε ἕνα φίλτρο γιὰ νὰ δαμάσω

τὸν τερατάνθρωπο Μποχάρ
Κι' ἐγὼ θὰ τοῦ ἔφερνα κομ-
μένα τὰ κεφάλια σας!

»Ἀπὸ τὸ ἴδιο πρωὶ ἄρχισα
να παραμονεύω ἐσένα, Ταρ-
ζάν. Καὶ νὰ σὲ φωτογραφίζω
ὅταν ἔθβαινες στὸ κυνήγι.
Σοῦ τράβηξα μιὰ φωτογρα-
φία ἀπὸ ἀριστερά. Μιά ἀπὸ
τὰ δεξιά. Καὶ μιὰ τρίτη ἀπὸ
ἀπέναντι, σκαρφαλωμένος σ'
ἐνα δέντρο.

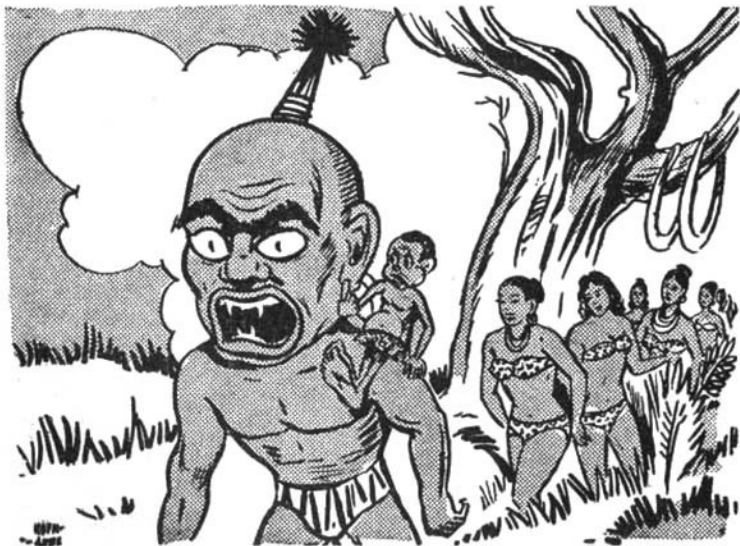
»Υστερα, κρυμμένος κάτω
στὰ θρόχια τοῦ πέτρινου βου-
νοῦ, πῆρα κι' ἄλλες τρεῖς φω-
τογραφίες, ἐσένα Γκαούρ!
Νομίζω πῶς κι' οἱ δυὸ σας ἀ-
κούγατε τὰ «κράκ» τῆς με-

γάλης μου φωτογραφικῆς μη-
χανῆς...

»Ἔτσι τρέχω ἀμέσως στὸ
μεγάλο λιμάνι. Βρίσκω ἐκεῖ
ἐναν ἀξιο καλλιτέχνη. Κι' αὐ-
τός, βλέποντας τίς φωτογραφί-
ες, κατάφερε νὰ πλάσσει ἀπὸ
κερὶ τὰ δυὸ κεφάλια σας. *Ι-
δια, ὀλόϊδια! Μὲ κομμενους
τοὺς λαιμούς. Μὲ ξεραμένα,
τάχα, τὰ αἷματα!

»Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, σὰν τὰ εἶ-
δα, δοκίμασα φρίκη! *Ἐνοιω-
σα τὸ αἷμα μου νὰ παγώνει
στὶς φλέβες!

»Τέλος, τοῦ ζήτησα νὰ χρω-
ματίσει τὰ κέρνινα κεφάλια
σας χαλκοπράσινα. Γιὰ νὰ νο-

Ὁ «καβαλλάρης» Ποκοπίκο παρουσιάζεται μὲ τὸ χαρέμι του...

μίσση ὁ Μάγος πὼς εἶναι κε-
φάλια χολεριασμένων. Γιὰ νὰ
μὴ τὰ πλησιάσῃ. Οὔτε νὰ τὰ
πιᾶσῃ στὰ χέρια του!

»Ἔτσι καὶ γίνεκε... Τρομα-
γμένος ὁ Νάχρα Ντού μὸλις
τ' ἀντίκρυσε, μ' ἔδιωξε. Μ' ἔ-
στειλε νὰ τὰ θάψω μακριά...

»Ἔτσι ἐγὼ τὰ κρυψά πρό-
χειρα σ' ἓνα κούφωμα δέν-
τρου. Καὶ ξαναγυρίζοντας πῆ-
ρα, ἀπὸ τὴ γρηᾷ σκλάβά του,
τὸ μαγικό φίλτρο...

»Ὅμως αὐτὸ τίποτα δὲν ἔ-
κανε στὸ Μποχάρ... Ἀκόμα
δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ μυ-
στήριο!...

Καὶ ὁ Ἀμερικανὸς γόης
συνεχίζει τὴν ἀφήγησί του.

.....

Στὸ μεταξύ, ἡ Ταταμποῦ
συνέρχεται. Ἀντικρύζει πάλι
μέ φρίκη τοὺς δυὸ δυὸ γίγαν-
τες.

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν
τὴν καθησυχάζουν. Τῆς ἐξη-
γοῦν, μὲ λίγα λόγια, τί εἶχε
συμβῆ.

Ἡ πανώρια Κόρη τοὺς ἀ-
γκαλιάζει μὲ λαχτάρα:

— Ζῆτε λοιπόν;! Δὲν σᾶς
εἶχαν κόψει τὰ κεφάλια;

Ἀμέσως ζητάει συγγνώμη
ἀπ' τὸν Μάξ Ἀρλαν. Καὶ τὸν
εὐχαριστεῖ πού τὴν ἔσωσε ἀπ'
τὰ πεινασμένα ὄρνια!

Τέλος, ρωτᾷτε χαμένα τοὺς
δυὸ γίγαντες:

— Μὰ ἐσεῖς εἴχατε, ἀπὸ
χθές, ἐξαφανιστῇ. Γιατί;

Τῆς ἐξηγεῖ ὁ Ταρζάν:

— Χθές τὰ μεσάνυχτα συ-
ναντηθήκαμε κρυφά μὲ τὸν
Γκαοῦρ σ' ἓνα ξέφωτο. Εἶχα-

με πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ φύ-
γουμε γιὰ τὴν Πέρα Ζούγκλα.
Νὰ χτυπηθοῦμε μὲ τὸν Μπο-
χάρ! Νὰ τὸν ἐξοντώσουμε...

»Σκεφτήκαμε ὁμῶς νὰ πε-
ράσουμε πρῶτα ἀπὸ τὴν κα-
ταπακτὴ τοῦ Νάχρα Ντού. Νὰ
τοῦ ζητήσουμε νὰ μᾶς βοη-
θήσῃ... Ὅμως, αὐτὸς μὸλις
μᾶς εἶδε, τρόμαξε. Μᾶς φώνα-
ξε «θρυκόλακες»!... Ποῦ νὰ
φανταστοῦμε πὼς πρὶν λῖνο,
ὁ Μάξ Ἀρλαν, τοῦ εἶχε πᾶσι
κομμένα τὰ ψεύτικα κεφάλια
μας!

»Καί, φυσικά, νομίζοντας
πὼς εἶχε τρελλαθῇ, φύγαμε ἀ-
μέσως. Τραβήξαμε στὴν Πέρα
Ζούγκλα...

»Ὅμως ἐκεῖ μιὰ μεγίσλη
φυλὴ καννίβαλων μᾶς κτύπη-
σε. Δὲν μπορούσαμε νὰ τὰ
θγάλοιμε πέρα μαζί τους.
Καὶ ξαναγυρίσαμε στὴ σπη-
λιά μου... Τώρα πού σᾶς συ-
ναντήσαμε, τραβούσαμε ὅλοι
γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βου-
νό. Ὅμως ἀκούσαμε τίς φω-
νὲς σου, Ταταμποῦ. Ἔτσι, ἐγὼ
κι' ὁ Γκαοῦρ τρέξαμε ποῶτοι
κοντά σας...

ΤΟ ΑΔΑΜΑΣΤΟ ΘΕΡΙΟ!

»Ὅλα τώρα ἔχουν τακτοποι-
ηθῇ. Κι' ὅλοι εἶναι χαρούμε-
νοι κι' εὐτυχισμένοι. Μονόχρ-
ο ἡ Χουχού φαίνεται μελαγχό-
λική:

— Ἐγὼ ἔχασα τὸν Ἀντρα-
κλά μου! Κατόπιν τούτου, ἡ
ζωή μου εἶναι περιττώδης!
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Καὶ νά: Σχεδὸν ταυτόχρο-
να, φωνὲς καὶ φασαρία ἀκού-

γεται. Σὲ λίγες στιγμές μιὰ παράξενη κωμικοτραγική σκηνὴ ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους :

Μπροστὰ ὁ τερατάνθρωπος Μποχάρ. Καθάλλα πάνω στὸ σθέρκο του ὁ Ποκοπίκο, μὲ τὴ χατζάρα του. Πίσω ἀκολουθοῦν οἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ του!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμπού κι' ἡ Χουχού, κοκκαλώνουν ἀπ' τὴν κατὰπληξι!...

Ὁ νᾶνος φρενάρεϊ τὸν Τερατάνθρωπο :

— Βρέ, μπππππ!...

Ὁ Μποχάρ σταματᾷ ἐπάκουα. Ὁ Ποκοπίκο, ψηλά ἀπὸ τὸ σθέρκο του, τοὺς ρωτᾷ καμαρώνοντας :

— Φίνος ὁ γαϊδουράκος μου, ἔ;!

Κι' ἀμέσως δείχνει τὶς τριάντα ἐννιά γυναῖκες του:

— Ἦτανε σαράντα δυό, οἱ φουκαριάρες! τοὺς ἐξηγεῖ. Ὁ μωρὸς χήρεψα ἀπό... τρεῖς! Τώρα μοῦ μέινανε: παρὰ μία τεσσαράκοντα!...

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν θρῖσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ πιάσῃ τὸν Μποχάρ. Καὶ μαζί μὲ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν χύνονται πάνω του. Πασχίζουσιν νὰ τοῦ δέσουν τὰ τεράστια ποδάρια. Ὁ μωρὸς ἐκεῖνος τοὺς κλωτσάει. Δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτα.

Στὸ μεταξύ, κι' ἡ ἐνέργεια τοῦ φίλτρου ἔχει ἀρχίσει νὰ περνᾷ. Δὲν ὑπακούει πιά οὔτε στὶς διαταγὰς τοῦ Ποκοπίκο.

Ὁ Ἀμερικανός, γιὰ νὰ τὸν

φοβίση, πυροβολεῖ στὸν ἀέρα!

Ὁ Τερατάνθρωπος τρομάζει καὶ τινάζεται. Πεταεῖ ἀπὸ τὸ σθέρκο του τὸ νᾶνο. Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια. Τρέχει πανικόβλητος κατὰ τὸ Μεγάλο Ποτάμι.

Τὸ ἴδιο κάνουν ἀμέσως καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ «χαρεμιοῦ». Καὶ σ' αὐτὲς ἡ ἐνέργεια τοῦ φίλτρου ἔχει περάσει...

Μιὰ ἀπ' ὅλες ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο ἀπ' τὸ ποδάρει. Κι' ὅλες μαζί τρέχουσιν κατὰ τὸ χωριό τους. Θὰ τὸν ψήσουν νὰ τὸν φᾶνε!...

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν τὶς προφθαίνουσιν καὶ τὸν λευθερώνουν. Μὰ ὁ νᾶνος τοὺς ζητάει καὶ τὰ ρέστα :

— Βρέ δὲν μ' ἀφήνατε νὰ τίς... σφάζω!... Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ τίς... σῶσατε ἀπὸ τὴ θανατερὴ χατζάρα μου;

.....

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, τραβᾶνε ἡσυχοὶ κι' ἀγαπημένοι γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ποκοπίκο κολλάει στὰ ρουθούνια τῆς Χουχούς τὸ ξεθωιασμένο φίλτρο του. Καὶ νομίζοντας πὼς τὴν ἔχει μαγέψει, τὴ διατάζει σοβαρὰ κι' ἀγέρωχα :

— Μαντάμ Χουχουκιά! Πάρτε, σᾶς περικαλῶ, τρεῖς τοῦμπες στὸν ἀέρα!...

Ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία — ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀπιστία του μὲ τὸ «χαρέμι» — ἀφορμὴ ζητάει νὰ ξεσπάσῃ τὰ νεῦρα τῆς.

Ἔτσι, τὸν ἀρπάζει, τὸν θά-

ζει κάτω και τον κάνει τ' α-
λατιού στο ξύλο!

— Νά!.. Νά!.. Νά!.. Με
συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο τρομερός νάνος, καθώς
τις τρώει, ξεφωνίζει σπαρ-
κτικά :

«Μέτρα Ταρζάν! Μέτρα Γκαούρ,
τις στράκες που θ' άρπάξω!
Κι' έσύ, Χουχού, θυμήσου μου
στο τέλος να σέ... σφάξω!».

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΘΕΜΠΗ

θα γίνει σε όλους τους αναγνώστες μας ένα

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ

!άπό τον ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΙΤΛΟΣ

του ύπ' αριθ 63 της σειράς: «ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ».

— ‘Ο νουνός του Κραγιαμπού. — Μιά τρομερή γιγαντομαχία!
— ‘Η τραγική τύφλωσι του Μποχάρ. — ‘Ο Νταμπούχ και τὸ
άρπακτικό όρνιο. — Στην άγκαλιά του φοβερού φιδιού. — Μιά
μπουκάλα στο κεφάλι. — ‘Ο Μποχάρ και οί ύαινες ! — ‘Ο
τραυματισμός του Γκαούρ!

Κανένας δέν πρέπει να χάσει τὸ

ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ

του ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορούν κάθε Θέμπη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθηναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

‘Εκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—‘Αθηναι

Σημ.—Αι έπιστολαι δέον ν' απευθύνωνται εις τὸν Συγ-
γραφέα. Τά χρηματικά έμβάσματα και αι παραγγελίαι
εις τὸν ‘Εκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 68

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ δλόκληρη τήν 'Ελλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩ. ΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []